

Ras Kraabzel

VOOR NEDERLANDSTALIGEN IN OMAN

TOERISME IN SALALAH

SINTERKLAAS

Fotopagina

ON THE MOVE NAAR YUZHNO

VOGELPARADIJS IN BARR AL HIKMANN

FEBRUARI 2016
JAARGANG 31 / NUMMER 2

Save time
check in
online at
klm.com

With klm.com you can
reserve your favourite seat
without leaving
your favourite seat.

Journeys of Inspiration

Kijk naar de voorpagina van deze Raskrabbel en je weet: het voorjaar hangt weer in lucht! Ook in Oman bloeien op de meest onmogelijke plekken de prachtigste bloemen, zoals deze woestijnhyacint die Agnes tegenkwam tijdens een van haar trips. Met de voorjaarskriebels in de buik, gingen de kinderen van de PDO-school voor de Raskrabbel aan de slag om hun mooiste tekening te maken van echte Hollandse bloembollenpracht. Het resultaat ziet u op pagina 38.

Uiteraard valt er ook weer veel te lezen in deze Raskrabbel, onder andere in onze vaste rubrieken, zoals 'On the move' waarin Eelco en Juliette vertellen over beren op de weg in Sakhalin. Yvonne Schulte evalueert voor u haar bezoek aan restaurant Bait al Luban en Nell Prins heeft de Schrijverspen ter hand genomen en geniet inmiddels van mooi Oman. Marijn Coremans vertelt u alles over ijshockey in Muscat (ja, dat kan!) in de rubiek 'Mijn sport en ik'. En de boekrecensies van 'De Bakkersdochter' en 'De witte oleander' zijn de laatste van de hand van Mariska Schage, geschreven kort voordat zij begin februari verhuisde naar Nederland. We willen Mariska bedanken voor haar trouwe bijdrages de afgelopen jaren!

Wist u dat Oman sinds vorig jaar maar liefst twee Nederlandse Elzo Prengers rijk is? Hoe dat zit, leggen Elzo en Elzo u zelf uit! Op onze extra sportpagina's vindt u een interview met de Nederlandse Radial Laser zeilsters Maxime Jonker en Daphne van der Vaart, die een week in Oman vertoefden voor hun WK in Musannah. Het tweede deel van 'Oman naar Nederland over land' gaat van Shiraz naar Tabriz in Iran. Voor tips over trips in Oman, leest u het reisverslag naar Huqf en de bijdrage van Hedwig Rovers - onze correspondent ter plaatse - over de meest recente ontwikkelingen op het gebied van toerisme in 'booming' Sunny Salalah.

Verder in deze Raskrabbel... Als u wilt weten waarom Nederlandse onderzoekers hun tentje opslaan in vogelparadijs Barr Al Hikman, lees dan het verhaal van Roeland Bom. De ambassade kijkt terug op haar activiteiten en evenementen van de afgelopen maanden. En aan de hand van 'Foto's uit de oude doos' vertellen Siegi Kerkvliet en Susanne Kerkvliet-Forman over hun leven in Oman, meer dan vijftig jaar geleden en nu. Ook valt er weer heel wat te 'kijken' in deze Raskrabbel met fotoreportages van de Zwemvierdaagse, Sint-Maarten, Sinterklaas en de Nieuwjaarsduik.

Kortom, we wensen u veel lees- en kijkplezier!

Hartelijke groet,

Redactie Raskrabbel

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt drie maal per jaar.

Kostenloos aan te vragen in Oman via Hetty Schuiling of via het emailadres: raskrabbel@hotmail.com

Heb je een leuke bijdrage voor de Raskrabbel? Lever dan per mail - raskrabbel@hotmail.com - je tekst aan in een Word-document. We houden circa 450 woorden per pagina aan, dan is er nog wat ruimte voor foto's. Afbeeldingen graag apart aanleveren in hoge resolutie (300 dpi) als jpg, tiff of eps-bestand. De redactie van de Raskrabbel neemt in principe de aangeleverde stukken integraal over. Echter behoudt zij zich het recht voor om teksten aan te passen. Teksten worden gescreend op grammatica en spelling.

HOOFDREDACTIE

Erika Hoefman

REDACTIE

Barbara de Goederen
Roos Lankhaar
Erika Hoefman

CORRESPONDENT SALALAH

Hedwig Rovers

LAY OUT

Hinke Catsburg
Lidewij Schellevis

DISTRIBUTIE

Hetty Schuiling

FOTOGRAFIE

Agnes van der Gaag
Hetty Schuiling

FINANCIËEL BEHEER

EN ADVERTENTIES
Jorn van Doren

WEBSITE

www.nederlandersinoman.com

ADVERTEERDERS

KLM, Al Qurum dierenarts, BB&L,
Qurum Medical Centre, Millennium Resorts

Deze uitgave wordt mede mogelijk gemaakt door het Holland Comité.

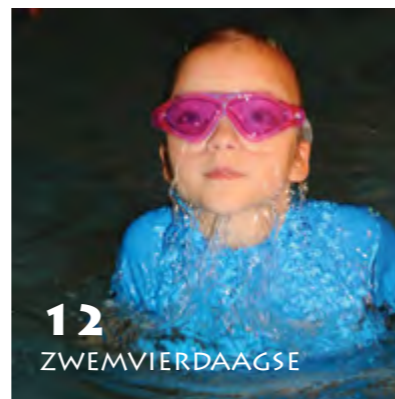
V.L.N.R.: Hetty Schuiling, Lidewij Schellevis, Agnes van der Gaag, Roos Lankhaar, Hinke Catsburg, Erika Hoefman, Barbara de Goederen

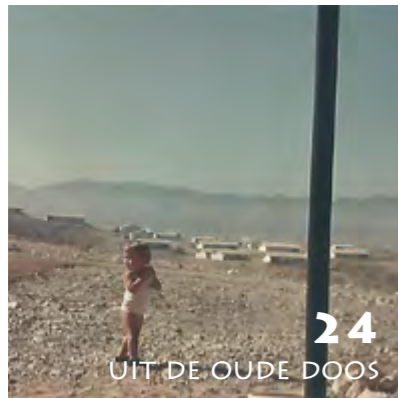
6
ON THE MOVE

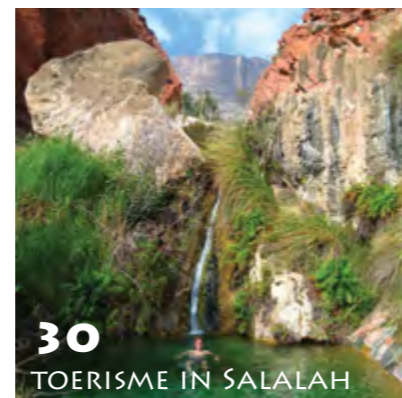
8
VAN OMAN NAAR
NEDERLAND

12
ZWEMVIERDAAGSE

24
UIT DE OUDE DOOS

30
TOERISME IN SALALAH

34
NIEUWJAARSDUIK

VASTE RUBRIEKEN

- 3 Voorwoord
- 4 Inhoudsopgave
- 5 Holland Comité
- 6 On the move
- 11 Schrijverspen
- 16 Restaurant Review
- 36 Boekresencie
- 37 Ik en mijn sport
- 38 Kinderpagina
- 40 Financiële perikelen
- 42 Prikbord

REPORTAGES

- 8 Van Oman naar Nederland
- 14 Barr al Hikman, wadvogelparadijs
- 18 Saltdome en Huqf
- 20 Mijn naam is Elzo Prenger
- 24 Uit de oude doos
- 28 Nederlandse topzeilsters
- 30 Toerisme in Salalah
- 32 Ambassadenieuws

AANKONDIGINGEN EN FOTO'S

- 12 Zwemvierdaagse
- 17 Sint-Maarten
- 19 Vrijmarkt
- 22 Sinterklaas intocht
- 34 Nieuwjaarsduik
- 44 Dutch Night

Deadline kopij volgende uitgave: 30 april 2016

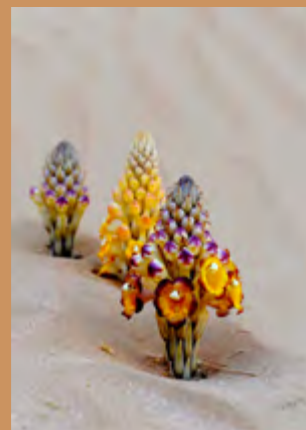

Foto op voorpagina:

Woestijnhyacint

Aangeleverd door Agnes van der Gaag

Beste allemaal,

Beste Nederlanders en Nederlandstaligen,

Welkom bij de eerste Raskrabbel van 2016, alweer een schitterende editie! In deze Raskrabbel vindt u weer prachtige fotopagina's van de Holland Comité activiteiten van afgelopen tijd, zoals de Zwemvierdaagse, Sint-Maarten, Sinterklaas en de Nieuwjaarsduik. De fotopagina's van de Wandelvierdaagse eind januari (met een record aantal inschrijvingen!) en het Kinderfeest 'Safari' verschijnen in de volgende Raskrabbel.

Mocht u benieuwd zijn naar de andere Holland Comité foto's, kijk dan op onze website www.nederlandersinoman.nl. U kunt hier onder 'Foto's' doorklikken naar de website Flickr, waarvoor u inloggegevens nodig heeft. Als u deze inloggegevens (opnieuw) wilt ontvangen, stuur dan een email naar hollandcomite@gmail.com.

Wist u trouwens dat u op onze website ook eerdere edities van de Raskrabbel kunt terugvinden, zelfs tot 15 jaar terug? Erg leuk om eens terug te kijken in de tijd! Nieuw dit seizoen zijn de maandelijkse NL-borrels. Er zijn er nu vier geweest op verschillende locaties. Een ideale manier om te borrelen en andere Nederlanders te ontmoeten in een ongedwongen sfeer. Het is goed om te zien dat deze borrels op andere locaties ook weer andere mensen aantrekken en de feedback is erg positief!

Tijdens de Nieuwjaarsduik op 16 januari is het thema van Dutch Night 2016 aangekondigd: Frozen, the coolest place to be! Dit belooft een Fabulous & Frosty avond te worden op 4 maart! Ook verwachten we dankzij de uitstekende relaties met onze sponsors weer een mooi bedrag te kunnen doneren aan een goed doel. In april kunnen we uitkijken naar de Vrijmarkt, die dit jaar wordt gecombineerd met de Koningsborrel. In mei zal alweer de laatste activiteit van seizoen 2015-2016 plaatsvinden: het cabaret. Op het moment van schrijven zijn we bijna zover om aan te kondigen welke artiesten overvliegen uit Nederland. Via email en Facebook verwacht ik snel meer te kunnen vertellen hierover.

Al deze fantastische activiteiten worden georganiseerd door een grote groep vrijwilligers. Mocht u interesse hebben om ook mee te helpen in een van de vele Holland Comité commissies, dan nodig ik u van harte uit om contact met ons op te nemen via hollandcomite@gmail.com.

Tot ziens op de komende HC-activiteiten en voor nu veel leesplezier,

Jorn van Doren,
Voorzitter Holland Comité

Zoals altijd, voor ideeën en suggesties zijn wij per mail te bereiken via: HollandComite@gmail.com

Voorzitter	Jorn van Doren
Secretariaat	Kariénke Boeijinga-Querner
Penningmeester	David van Bourgonje
Techniek & Opbouw	Sjoerd Wijstma, Bop Velberg
Impresariaat	Eva van der Poel-Sluis, Patric van Kaam, Nienke Huijzers, Renate Buijsman-Derks, Yvonne Schulte
Ambassade	Angelique Eijpe
Raskrabbel	Erika Hoefman
Dutch Night	Wladi Rabiej
Kinderfeest	Elzo Prenger
Zwem ABC Muscat	Eeke van Nes
Sint Maarten	Monique Naafs
Avondvierdaagse	Caroline Prenger-Hennus
Sinterklaas	Erika Hoefman
Vrijmarkt	Martine Donderwinkel

Het Holland Comité wordt gesponsord door

On the move van Oman naar Yuzhno

Door Julliette Weytingh en Eelco Veen

Een groter contrast is er bijna niet, Muscat versus Yuzhno, zand versus sneeuw, vruchtensap versus wodka en Omani's versus Russen. Toen Sakhalin voor het eerst ter sprake kwam bij ons thuis aan de Dhiab street, was dat toch niet meteen in kannen en kruiken. Voor nog geen goud zou ik daarheen verhuizen. Totdat een wijze vrouw tot mij sprak en zei: "Ga eens kijken daar, dan weet je waar je nee tegen zegt." Zo gezegd, zo gedaan. Met de kids onder de arm op weg naar Yuzhno, Sakhalin. Vier dagen even kijken, vier dagen een gruwelijke jetlag, vier dagen tot de conclusie komen dat het helemaal niet zo erg is, dat het eigenlijk heel erg meevalt. Het kamp is prettig, de huizen ruim, de school goed, de natuur mooi. Vooruit, Yuzhno zelf is zo lelijk als de nacht en dat was wel even slikken, want dat zou ons decor worden voor de komende jaren. Maar op het kamp waan je je in Scandinavië of Canada, niet slecht toch?

Beren op de weg

Terug naar de 'versus-zaken'. We hebben natuurlijk ook de schorpioen versus de beer. En beren zitten hier echt. Je hoort vele stoere verhalen over beren die gespot zijn, maar

eigenlijk is het zaak om geen beer tegen te komen. Daarom ga je altijd voorbereid op pad in het berenseizoen. Naar de supermarkt hoef je je vuurpijlen niet mee te nemen, maar als je naar het bos gaat om bijvoorbeeld te mountainbiken, wat 'the thing to do' is in de zomer, dan ga je niet weg zonder: bellen, peperspray en een vuurpijl. De bellen bind je aan je fiets, waardoor je de hele tijd het gevoel hebt je in een kudde koeien te begeven. Maar het geluid van de bellen moeten de beren

waarschuwen dat je eraan komt. En over het algemeen houden beren niet van mensen, dus maken ze rechtsomkeer. Mochten ze nou toch blijven staan en eens komen kijken, dan heb je je peperspray bij je. Dat zou de beer toch moeten weggagen. Het zou mij in ieder geval doen weggagen. En dan hebben we nog de vuurpijl, wat je daar mee moet doen weet ik eigenlijk niet. Feit is dat iedereen hem bij zich draagt. Vooralsnog zijn wij ons eerste berenseizoen zonder beren doorgekomen, wij gaan er vanuit deze score voort te zetten in de berenseizoenen die nog komen.

Van plus naar min

De temperatuur is natuurlijk ook iets wat ons bezig houdt. +45 graden Celsius versus -25 graden Celsius. Om heel eerlijk te zijn, het valt reuze mee. Met de juiste kleren aan is het prima toeven buiten en wordt er alleen maar volop genoten van de sneeuw. Sleeën krijgt hier een hele nieuwe dimensie. Het liefst recht naar beneden, head first. Onderaan de heuvel staan allemaal ouders angstig klaar om kinderen op te vangen om te voorkomen dat ze niet de weg op schieten of tegen een sneeuwwand op botsen. Dus waar de ouders het angstzweet tussen de billen hebben lopen, loopt het zweet bij de kinderen langs de gezichten omdat ze nog een keer die heuvel op willen lopen om nog een keer naar beneden te kunnen en om te kijken of het nog sneller kan. Dit jaar is een helm voor het eerst verplicht op de slee, alhoewel ik ze nog niet gedragen heb zien worden.

Skipret

Tot slot hebben we de zwembroek versus de skibroek. Persoonlijk mijn favoriet. Ik heb, op mijn verjaardag, voor het eerst in tien jaar weer de ski's ondergebonden. En al lijkt het nog een beetje op een poepende oma die de helling afglijdt, de schwung komt er langzaam steeds meer in. Het is echt net zoals fietsen, je verleert het niet. Eelco en Emma hebben ook de ski's ondergebonden en zoeven ook de helling af. Zelf heb ik Eelco nog niet mogen bewonderen na tien jaar weer op de ski's, maar ik bespaar me het beeld van een poepende opa in mijn hoofd. Emma daarentegen gaat ook hier het liefst recht naar beneden, bochtjes zijn saai! En Sep, tja, die weet iedereen te vertellen dat hij nog te klein is en dat wanneer hij vier is ook gaat skiën, we zullen zien.

Sherry ver te zoeken

Het is een wereld van verschil, maar de overgang is ons goed bevallen. Iedereen heeft zijn draai gevonden. Eelco op zijn werk, Emma op school, Sep op de playgroup en ik met een sherry langs de piste. Althans, dat werd me beloofd toen ik aan het expatleven begon. Sherry, poolboys en spa-arrangementen, sta ik daar nu drie keer per dag sneeuw te scheppen om de deur uit te kunnen, kinderen een paar keer per dag in skipakken te hijsen en het ijs van de ramen van de auto te krabben om naar de supermarkt te kunnen. Toch heb ik dat allemaal tien keer liever dan de sherry, de poolboys en de spa-arrangementen. Ik kan het iedereen aanraden!

Van Oman naar Nederland 'over land' een reis van 10.000 kilometer, deel II

Door Agnes van der Gaag en Goos Bakker

Polonaise in Shiraz

Onderweg moesten we even tanken. Ai, een klein probleem: nergens is 'superbenzine', oftewel loodvrij, te krijgen. Dan maar benzine met lood de tank in. Kunnen die Prado's prima tegen, maar de Land-rover van Floris protesteerde later tijdens de trip tegen die slechte behandeling. Er volgde een mooie tocht bij daglicht, maar het werd wat gevaarlijker toen de avond viel en bleek dat remlichten in Iran niet persé rood hoeven te zijn. In het donker arriveerden we in Shiraz, waar Samira, de gids, het Niayesh Hotel voor ons had geboekt. Een prima boetiekhotel met een koele binnenplaats. Moe van de enerverende dagen doken we de bedden in. Voor twee dagen was Samira onze uitstekende gids en beleefden we de schitterende cultuur in Shiraz en Persepolis (ongeveer 50 kilometer buiten Shiraz op weg naar Yazd). We hadden veel contact met de Iraniërs die ons welkom heetten en hun Engels wilden oefenen, met name de jongeren. 'Vertel iedereen dat wij een mooi land hebben en dat jullie welkom zijn.' We zouden het nog vele malen horen! In Shiraz eindigden we in een 'hot' restaurant met livemuziek en de Iraanse versie van de polonaise. Dit restaurant heeft een kamer met glazen tafel met gouden poten, gouden stoelen en gouden bestek, dat alles achter kogelvrij glas, en je kunt 'm reserveren.

Ruïnes van Persepolis

In Persepolis waanden wij ons ver terug in tijd (500 jaar BC): prachtige indrukwekkende ruïnes met een zeer goede toelichting! Na drie uur te zijn gebakken in de felle zon, namen we afscheid van Samira en werd onze bestemming Yazd, zo'n 400 kilometer verder. We hadden de route op gps, maar dat was eigenlijk niet nodig omdat de verkeersborden duidelijk zijn in het Engels en Farsi. We konden flink doorrijden, zelfs zodanig dat we in een 'speed trap'

terecht kwamen: ja hoor, 130 km/uur, dat was 20 kilometer te hard. We moesten direct stoppen, wat overigens gevaarlijker was dan het te hard rijden. Uiteraard zagen wij onze vakantie eindigen in een Iraanse cel (Goos samen met Floris, en Merel met Agnes, in een gestreepte gevangenis-abaya). Het viel gelukkig mee. Na handen schudden, een inspectie van Floris z'n aviator zonnebril en het feit dat we elkaar niet konden begrijpen, liet men ons gaan met een waarschuwing. Die begrepen wij dan weer wel.

Bodybuilders in Yazd

Rond een uur of vijf kwamen we aan in het oude deel van Yazd bij het volgende boetiekhotel, het Kohan hotel. De stad ligt in het geografische midden van Iran en volgens ingewijden is het de op twee na oudste stad ter wereld. Yazd is onder andere bekend vanwege zijn prachtige windtorens die koele lucht door de huizen blazen. Hoogtepunt waren absoluut de 'Towers of Silence', op de heuveltoppen buiten Yazd, waar de Zoroasters hun doden neerlegden die vervolgens werden 'gereinigd' door aasgieren. De oude stad moest natuurlijk ook worden bezichtigd. Een kort bezoek aan de lokale 'bodybuilding club' was tevens de moeite waard.

Tapijten in Isfahan

De volgende dag, na ons dagelijkse ritueel van het zoeken naar 'superbenzine', door naar Isfahan, ongetwijfeld de bekendste stad, op ongeveer 400 km van Yazd. In Isfahan liet de gps ons even in de steek en moesten we uiteindelijk door een lokale uitbater (met BMW!) naar ons hotel worden voorgereiden. Isfahan heeft veel bezienswaardigheden en we zijn er drie dagen gebleven. Werkelijk schitterend is de eeuwenoude bazaar, maar ook the Friday mosque, the Jewish quarter, the Pigeon

towers, Chehel Sotun Palace, The Ancient Fire Temple en ga zo maar door. Ons bezoek aan een theehuis trok veel bekijks. Een Iraanse dame die in Duitsland woonde, fungeerde als tolk tussen ons en de Iraniërs die ook van de thee genoten. En eenmaal in Isfahan moet je wel zo'n tapijtenwinkelje in. Ter plekke werd ons een cursus 'Iraanse-tapijtenkennis' aangeboden. En gek, nergens in Iran werkte de AMEX, maar hier dus wel! Een tapijtje kun je dus altijd betalen. Na drie geweldige culturele dagen werd het tijd om door te rijden. We moesten tenslotte nog een kleine 8000 kilometer en we waren ook wel hard toe aan kamperen.

Koelte in de bergen

Dus door naar het noorden, richting Qasvin en 'The Valley of the Alamut', een schitterend gebergte met veel tracks waar we goed gebruik konden maken van de 4WD. Het gebergte loopt evenwijdig aan de Kaspische zee en is zomers een verademing vergeleken met de hete en vochtige Kaspische kust. De eerste nacht in 'The Valley' sliepen we tegenover het kasteel van de Alamut. In een klein hotel, beheerd door een familie die in de winter in Qazvin woont. Het bed in onze hotelkamer bleek in het midden doorgezakt en slapen deden wij voor hetzelfde bedrag deze keer op de grond. Na een maaltijd van alweer kebab (we kunnen geen kebab meer zien), gevolgd door een toetje van overheerlijke kersen uit eigen boomgaard, tijd om foto's te maken van de familie. Na het ontbijt brachten we een bezoek aan het kasteel boven op de berg, waarna we de route vervolgden via het dal. Daarna was het alleen maar omhoog, en omhoog, en omhoog met schitterende uitzichten tot we bij onze kampeerplek aankwamen op 2400 meter hoogte, net boven een dorpje. We waren de enigen die nacht en opeens was er een vriendelijke 'beheerder' van het weiland dat eigenlijk van niemand was. Na vijf minuten vroeg hij al om 'dalla' en 'cigars'. Een kudde met Afghaanse herders, vijf kolossale honden en een bepakte ezel liepen pal

langs ons kampement. De volgende dag startten we de auto's weer, nadat we gehoord hadden dat de weg gewoon doorliep over de bergen heen naar de Kaspische zee. Tijdens de lunch zagen wij dat shisha's in Iran drijven en dus in de branding gerookt kunnen worden. Wij bleven langs de kust, die erg volgebouwd is en niet mooi, op weg naar het, volgens de Lonely Planet, schitterende bergdorp Masuleh. Inderdaad schitterend, maar dat vond de rest van Iran ook, dus dat hebben we laten liggen. Onze tweede nacht kamperen was op 2600 meter hoogte, aan de overkant van een theehuis dat 'in the middle of nowhere' stond.

De nomaden van Ardabil

De volgende dag gingen we op weg naar Ardabil, langs de Kaspische Zee, weliswaar na een beet van een hond, die gelukkig in de wandelschoen bleef steken, en een ontbijt bij het theehuis. Onze kampeerplek die avond lag op de graslanden rond een vulkaan, alleen te bereiken met 4WD. Onze burens waren zeer vriendelijke Nomaden die melk en boter brachten. 's Ochtends vulden we onze 'roof-top washing machine' met zeep, water en vuile kleren. Op uitnodiging van de nomaden ontbeten we in hun zelfgemaakte tenten, met eigengebakken brood en verse room. Ondertussen spraken we gezellig met elkaar, maar waar het over ging was een raadsel, alleen het postadres voor de foto's begrepen we. Na deze bijzondere ervaring zakten we af via het ski-resort van Ardabil naar Tabriz. Moe als we waren, kozen we voor het eerste het beste hotel in Tabriz, met een kamer net iets groter dan onze koelbox, ook viezer trouwens. Maar wel vlakbij de schitterende Bazaar van Tabriz, dat te vinden is op de werelderfgoedlijst van de Unesco.

Nog één dag in Iran en dan de grens over, Turkije in.

Wordt vervolgd in de volgende Raskrabbel.

Schrijverspen

Door Nell Prins

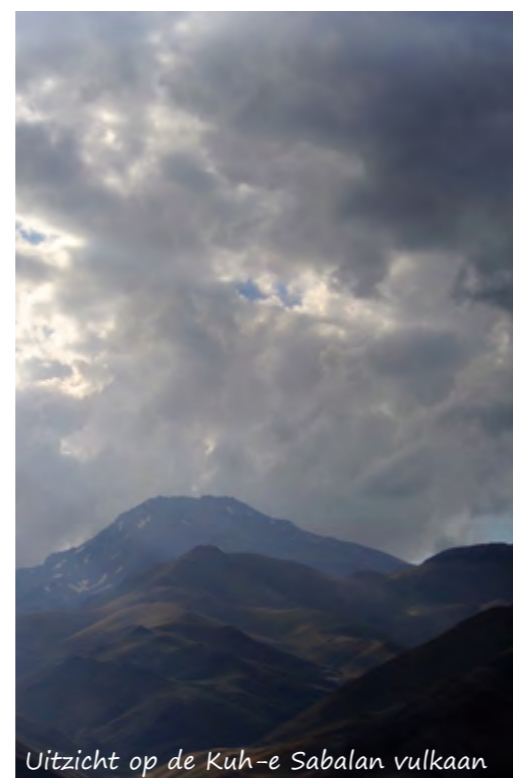
Isfahan, Bazaar ingang

Isfahan, Khaju brug, 1560, met twee verdiepingen en Haft-Rang tegels

Isfahan, Khaju brug, de onderste verdieping wordt gebruikt om te relaxen

Uitzicht op de Kuh-e Sabalan vulkaan

Ontbijten in de nomadentent bij de Kuh-e Sabalan vulkaan

Valley of the Alamut

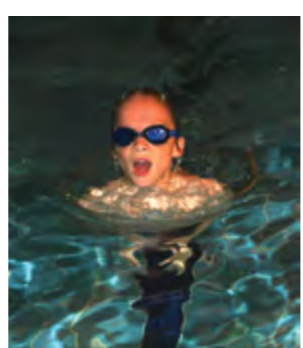
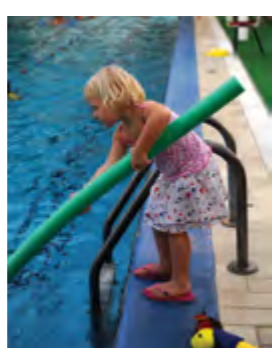
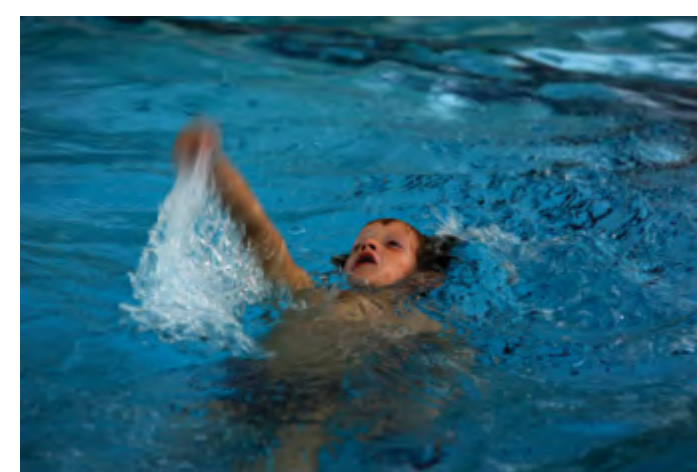
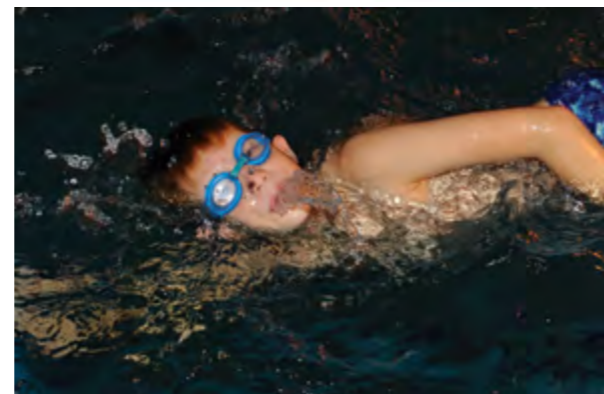
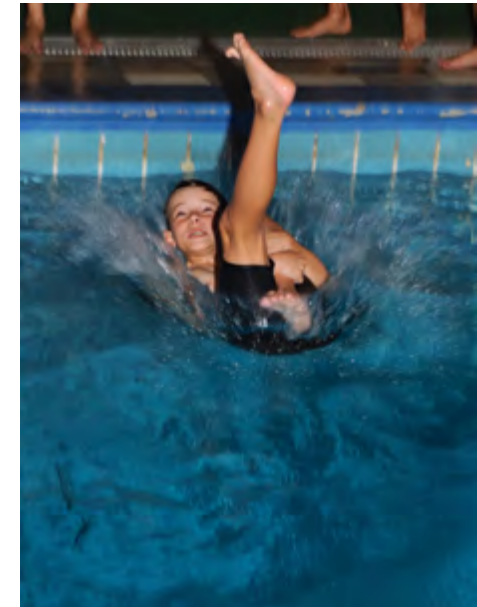

Begin januari 2015 kwam André thuis met de mededeling dat zijn werkgever gevraagd had om nogmaals naar Oman te gaan, en de vraag of ik zin had om er samen voor twee jaar te gaan wonen. Ruim 20 jaar geleden heeft hij er vier jaar gewoond en hij heeft er goede herinneringen aan. Het kwam eerlijk gezegd wel als een grote verrassing voor me, of eerder als een grote schok. Ik, naar een land waar het in de zomer zelfs 50 graden kan worden? Dat is niks voor mij. Met mijn tere huidje, waaruit het pigment langzaam aan het verdwijnen is. Ik dacht dat zo iets geen optie voor mij zou zijn. Eerlijk gezegd denk ik dat nog steeds. Ik ben geen expatvrouw, wat dat ook inhoudt.

Ik heb zelf 40 jaar gewerkt. Eerst in het vormingswerk in internaatsverband en later als docent, projectleider en opleidingsmanager in het volwassenenonderwijs. Vorig jaar ben ik gestopt, omdat ik het eerlijk gezegd wel genoeg vond. Ik had behoefte aan rust en tijd voor mezelf. Maar nadat we er uitvoerig over hadden gepraat, werd ik ook wel nieuwsgierig, en dus besloten we te zeggen dat we interesse hadden, maar dat we ons zouden terugtrekken bij meerdere gegadigden. Een slag om de arm houden leek mij wel een goed idee. Stel je voor dat het me opeens zou gaan benauwen...

Een week later kreeg André te horen dat Shell wilde dat hij zou gaan. Hij had immers de meeste contacten hier in Oman. Toen André me belde om te zeggen dat de reis naar Oman doorging, zat ik in de auto en wist ik even niet wat ik moest doen. Een beetje chaotisch, met 100 vragen in mijn hoofd, liep ik van de auto naar huis. Bij thuiskomst waren die 100 vragen er 200 geworden en stond ik wat radeloos in de keuken. WAT NU? En precies zoals je van mij kunt verwachten, ging ik meteen aan de slag en begon een kast uit te ruimen. Spullen die niet nodig zijn verdwenen in een vuilniszak. Alle ballast moest weg! Dat luchtte meteen op. Het ondernemen van actie geeft mij rust, dus nog maar een kast. Gelukkig kwam André vroeg thuis en de rest van de avond hebben we zitten praten over wat er allemaal geregeld moet worden. Natuurlijk heb ik ook meteen mijn dochters gebeld om aan hen te vertellen dat de verhuizing naar Oman werkelijkheid was geworden. Hun moeder zou voor het eerst in haar leven verhuizen naar een ander land. Natuurlijk zullen we elkaar gaan missen, maar ze zijn 28 jaar en hebben hun leven goed ingericht. Alle twee zijn ze afgestudeerd en hebben ook een baan gevonden binnen hun studierichting. Met hen zit het wel goed. De kinderen van André kennen Oman, omdat ze er 20 jaar geleden gewoond hebben. Zij zijn zeker van plan om langs te komen en alle mooie plaatsen te herontdekken.

Het regelen van allerlei zaken nam veel tijd in beslag, dus het duurde nog tot half november voor het zover was. En nu zijn we hier en het overtreft al mijn verwachtingen. Plotseling ben ik een expatvrouw, wat dat ook inhoudt.... Het leven hier is vrij dynamisch. Ik heb alle tijd voor mezelf, al zal mijn behoefte aan rust zeker verwaarloosd worden. Er is zoveel te doen en te ontdekken. Dit gaan twee interessante jaren worden. Rusten doe ik later wel!

Barr Al Hikman, wadvogelparadijs

Door Roeland Bom

Basiskamp, Barr Al Hikman, 15 november 2015, 04:14. "Roeland, wakker worden, we hebben een rosse grutto die geschikt lijkt voor een zender". "Ik kom eraan", zeg ik, terwijl ik verdwaasd op mijn klokje kijk. Kwart over vier. Ik wurm me uit mijn slaapzak en trek snel wat kleren aan. Als ik mijn hoofdlampje aanzet, tikken de zandvliegen zachtjes tegen het tentdoek. Snel zet ik het lampje op de rode stand. Het tikken houdt op. Ik ga mijn tent uit.

Buiten bij het basiskamp staan Kees en Job. Zij hebben vannacht vangdienst en controleren elk half uur de mistnetten waarmee we vogels vangen op het wad. Vogels zoals de rosse grutto, die we willen uitrusten met gps-zenders. De rosse grutto die ze nu gevangen hebben, is een vrouwtje en inderdaad zwaar genoeg voor een zender. Tijd voor actie, want we willen haar niet te lang vasthouden. Met Job duik ik onze Toyota Landcruiser in, de enige plek in de wijde omtrek waar niet al te veel zandvliegjes vliegen. Job meet, weegt en ringt de vogel, waarna ik met vaste hand de zender op haar rug knoop. Een priegelwerk, want de zender is nauwelijks groter dan een euromunt. Hij is wel een stuk meer waard dan één euro, maar dat doet op dit moment niet ter zake. Als we tevreden zijn met hoe de zender op de vogel zit, zetten we de vogel in een tentje om bij te komen. Na een kwartiertje blijkt dat de vogel de veren goed heeft geschud en dat de zender nog steeds goed zit. Ik pak haar op en breng haar naar het wad waar ik haar neerzet. Ze

aarzelt even, loopt een stukje en vliegt dan weg. "Kom op," roep ik haar zachtjes na, "laat ons komende zomer zien waar je broedt!" Ze verdwijnt in de laatste donkerte van de nacht. Boven Masirah gloort het, de zon zal niet lang op zich laten wachten. Zwijgend kijken we naar de opkomende zon, de wadplaten en de vele duizenden vogels die er foerageren.

Dichtbevolkt vogelgebied

Die vele duizenden vogels hebben we in de winter van 2007-2008 allemaal geteld en op naam gebracht. Er bleken 400.000 steltlopers te verblijven op de wadplaten die het Barr Al Hikman schiereiland omringen. Duizelingwekkende aantallen voor een relatief klein wadengebied. Barr Al Hikman, zo bleek uit die telling, is vanuit vogelperspectief een van de dichtstbevolkte wadengebieden ter wereld en is waarschijnlijk het belangrijkste gebied voor trekvogels die langs de kusten van Oost-Afrika en het Midden-Oosten migreren. De telling van 2007-2008 was volledig uitgevoerd door vrijwilligers; een team van enthousiaste biologen waarmee we geld bijeen hadden gesprokkeld om de onkosten te financieren. Wat we toen nog niet konden bevroeden, was dat dit het startschot werd van een lange traditie van ecologisch onderzoek in Barr Al Hikman. Want toen bleek dat er zoveel vogels overwinteren, wilden we ook weten waar die in de zomer naar toe gaan. Daar was nog helemaal niks over bekend. Dus we kwamen de twee opeenvolgende winters terug om vogels te vangen, te ringen en los te laten.

Trekbewegingen

Het ringen van vogels is een oude, maar ook wat verouderde manier om trekbewegingen van vogels te onderzoeken. Het probleem met ringonderzoek is dat de geringde vogel ergens anders opnieuw gevangen, gezien, gevonden of geschoten moet worden om iets te weten komen over zijn verplaatsingen. Tussen 2008 en 2010 vingden we enkele duizenden vogels. Aan de hand van die inspanningen hebben we een globaal beeld gekregen van waar de vogels in Barr Al Hikman broeden. We zagen een bonte strandloper die geringd was in Taimyr, Noord-Siberië en een grote kanoet die was geringd in Sakhalin, net boven Japan. Een door ons geringde rosse grutto werd geschoten boven Yamal, ook Noord-Siberië, een door ons geringde breedbekstrandloper werd gezien in Zweden en een door ons geringde krabplevier werd gezien in de broedgebieden van Iran. Uit slechts een paar waarnemingen konden we dus al concluderen dat de vogels die in de winter in Barr Al Hikman samenkomen, broeden in gebieden op ongeveer het hele Euraziatische continent. Maar om echt de trekbewegingen en de locatie van de broedgebieden te bestuderen, kunnen onderzoekers tegenwoordig gebruik maken van miniaturzendertjes met ingebouwde gps die precies 'vertellen' waar de vogels zijn. Het probleem echter van dit soort zendertjes is dat er een prijskaartje aan hangt. We beschikten over weinig budget, dus het zenderen van vogels leek een onbereikbare droom.

Onderzoek ecosysteem

Tijdens de eerste expedities werd al gauw duidelijk dat er enorm veel te ontdekken viel aan het Barr Al Hikman ecosysteem. Bovendien bleek Oman een uiterst plezierig land om in te werken. Om te kijken of we een vervolg konden geven aan onze expedities zochten we contact met de Sultan Qaboos University (SQU) en met het Koninklijk Nederlands Instituut voor Onderzoek der Zee (NIOZ). Het NIOZ deed al onderzoek naar Wadengebieden over de hele wereld; Mauritanië, Guinee-Bissau, Alaska, China, Australië en natuurlijk Nederland. Wij vonden dat het Omaanse wadengebied best in dat rijtje paste. Gelukkig vonden ze dat bij het NIOZ ook. Met vereende krachten lukte het om zowel een Nederlandse (NWO) als een Omaanse (TRC) beurs binnen te halen. We ontvingen de beurzen om aan de hand van een aantal modelsoorten de (inter)nationale waarde van het hele ecosysteem te onderzoeken. En dat hebben we gedaan. Zo onderzochten we waarom schelpdieren in Barr Al Hikman zwaar bepantserd zijn, waarom de commercieel beviste blauwe zwemkrab het gebied in periodes massaal gebruikt als kraamkamer en hoe zeegras het ecosysteem voedt als 'primary producer'. Er was ook geld om onze 'oude

liefde', de vogels, te onderzoeken. De nadruk lag hierbij op krabplevieren. Charismatische vogels die uitsluitend in het Midden-Oosten voorkomen en waarover nog maar zeer weinig bekend was.

Rosse grutto's met zenders

En er was ook geld voor zenders. Er werd voor de rosse grutto gekozen omdat we vermoedden dat we hier met een niet eerder beschreven ondersoort te maken hebben, waarvan de broedgebieden nog ongewis zijn. Afgelopen jaar bleek dat de zenders licht genoeg waren voor deze soort en hadden collega's in andere gebieden al spectaculaire resultaten: rosse grutto's die in Alaska broeden, vliegen in één keer naar Nieuw-Zeeland, 11.500 km non-stop! Hoogste tijd dus om met 'onze' rosse grutto's mee te reizen naar hun broedgebieden. Er was budget om tien zenders te financieren die in november 2015 allemaal op rosse grutto's zijn bevestigd. De zenders laten elke dag weten waar ze zijn, waardoor duidelijk is dat op het moment van schrijven alle tien de vogels nog rondvliegen. We hopen komend voorjaar vanachter onze computer met de rosse grutto's mee te reizen naar hun broedgebieden. Zo kan een stoute droom uit onze eerste expedities misschien wel werkelijkheid worden.

Roeland Bom (1983) is onderzoeker van het Koninklijk Nederlands Instituut voor Onderzoek der Zee (NIOZ) en promovendus aan de Rijksuniversiteit van Groningen.

R Restaurant Review

Door Yvonne Schulte-van Maaren

Bait Al Luban

Bait Al Luban, the Frankincense House, tegenover de Muttrah vismarkt, opende in december 2014 voor het eerst zijn deuren. Toen we in november met vrienden ons research-diner voor deze review hadden gepland, bleek de ingang onbereikbaar te zijn. Door een gebarsten riolering op het achterliggende plein kolkte er een flinke hoeveelheid water rondom het gebouw. De kayak die we voor dergelijke noodgevallen altijd in onze achterbak hebben liggen, was niet opgewassen tegen de hoeveelheid snelstromende drab (onze uit-eten-kleding trouwens ook niet). De ras gebelde manager kon, helaas, niets bedenken om de overtocht haalbaar te maken: geen waterscooters, geen surfplanken, geen stoere dragers. Half januari ondernamen we een tweede poging: top!

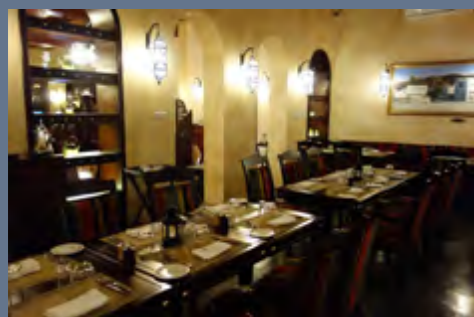
Het menu beschrijft het streven van dit 'tehuis van Omaanse gastvrijheid' om alle zintuigen van de gasten te verwennen. Het ruiken van die specifieke 'luban': de wierook, die met de hand verzameld wordt van de wierookbomen in de regio Dhofar. Het zien van de schitterende kleuren in de aankleding, met name de kussens: een weerspiegeling van de azuurblauwe zee, de rode woestijn en de kleurrijke bergen. Het horen van de drukte van de handelaren op de Corniche en de vismarkt. Het voelen van de spirituele energie en de warmte van een Omaans huis. En het proeven van exotische specerijen en heerlijke ingrediënten. Sommige van onze zintuigen waren inderdaad heel blij... Een van de aantrekkelijke eigenschappen van dit Omaanse restaurant is namelijk de sfeervolle en kleurrijke inrichting. Ook de warmte ervoeren we: de bediening is heel prettig en gastvrij.

We kregen de keus: een tafel op het balkon met uitzicht op de in aanbouw zijnde vismarkt en de haven van Muttrah, een tafel in het voorste gedeelte van het restaurant, of een zitkussen-dinerplaats in het achterste gedeelte. Een uitdaging, die lage tafels met de prachtige, rugloze, rode zitkussens. Omdat we van uitdagingen houden, kozen we daarvoor.

We werden vergast op een glas 'frankincense water'. Dit bracht vele herinneringen mee bij de voormalige misdienaar (en de heilige boontjes) in ons gezelschap. Wierookwater is echter niet het eerste wat je zou kiezen als aperitief... Het menu, zoals je mag verwachten in een authentiek Omaans restaurant, werd gedomineerd door traditionele lokale gerechten met veel vlees of vis, zoals shuwa, arsiya en thareed laham. Maar er waren ook 'gemoderniseerde' gerechten, zoals shuwa lasagna. Als entree kozen we de spiced cheesefingers (teleurstellend), een salade met gedroogde gezouten haai (zozo) en de mini mishkaks: spiesjes met lam, kip en garnalen (de beste keuze in ons geval, niet spectaculair maar wel lekker). Als hoofdgerecht kozen we allemaal een stoofpotje. Weliswaar met verschillende hoofdingrediënten, maar dat was in de presentatie niet te zien. Een grote hoeveelheid saus en weinig garnalen of kip. Veel rijst of (erg donker gebakken) brood. De presentatie van alle gerechten die wij kozen, inclusief de groentebijgerechten, was identiek. Ons visuele zintuig werd hier een beetje teleurgesteld, evenals onze smaakpapillen. Zoals te verwachten van een Omaans restaurant, heeft dit restaurant geen alcohollicentie. (Inmiddels zijn we wel gewend aan een 'droge' avond; zeker de dag erna ervaren we ook de voordelen daarvan.) Vers geperst vruchtensap kan echter een goed alternatief zijn voor een glas wijn.

Bait Al Luban is een zeer sfeervol restaurant en de prijzen reflecteren dat. Niet alles op het menu is een culinaire topper, maar misschien dat je, als je de juiste gerechten kiest, een topavond hebt. De zeer vriendelijke bediening draagt daar dan zeker aan bij!

Bait Al Luban
Al Mina Street
Tegenover de vismarkt in Muttrah
Muscat 130, Oman
Tel: +968 9457 9457

Salt dome en Huqf

Voor als je drie dagen niets te doen hebt

Door Goos Bakker en Agnes van der Gaag

De Huqf is een van onze favoriete plekken in Oman met duinen, sabkha, wadi's en rotsen, het wisselt elkaar allemaal af. Het noordelijke deel van de Huqf kun je in drie dagen verkennen, met vooral aan het begin en eind even doorrijden.

Vroeg vertrekken we richting Nizwa en nemen dan de hoofdweg naar Salalah (route 31). Na ongeveer anderhalf uur rijden vanaf Nizwa, in de buurt van Qarn Alam, zie je links en rechts in het hele vlakke landschap de typische zoutkoepels. Eén daarvan, Qarat al Kibrit, is de moeite waard om te bezoeken. De zoutkoepel ligt ongeveer 20 kilometer ten westen van de weg Nizwa-Salalah, op de hoogte van

Ghaba North. Bij way point 21 27'00.20"N, 57 16'40.53"E neem je de asfaltweg totdat je de koepel aan je rechterhand ziet liggen. Van daaruit neem je de track die naar de zoutkoepel leidt (21 30'33.81"N, 57 08'56.87"E). De hele berg bestaat uit zout, dat door de lage dichtheid omhoog is gekomen, met een aantal grotten

Salt dome

die prima van binnen bekeken kunnen worden. Let wel op, want door het oplossen van zout door regenwater kunnen er gaten ontstaan in de weg rond de koepel en je hebt geen idee hoe groot die kunnen zijn (dat hebben wij zelf ervaren). Het is ook prima kamperen bij deze zoutkoepel.

Pinnacle

Weer terug op route 31, rechtsaf slaan en tanken bij de Al Maha, naast het Ghaba Guesthouse. Van daaruit zijn er diverse mogelijkheden om bij de Pinnacle, een prachtig zandsteen 'monument' (21 00' 32.72"; 57 40' 59.66") in de noordelijke Huqf te komen. Wij nemen meestal een track die naast Ghaba-1 loopt, dat is een oude boortoren gebruikt in de jaren '50. Het is niet de meest directe track naar de Huqf, maar wel één die door een variatie aan landschappen loopt. Er is ook een gravelweg die bijna rechtstreeks loopt vanaf route 31 en bij de Pinnacle uitkomt.

Pinnacle

Rudisten

Om bij de Pinnacle te komen kun je 'rechtsom' of 'linksom': het is het handig om een van gps-tracks te volgen. Er zijn diverse olieproductieactiviteiten in dit gebied en let dus op grote trucks. 's Nachts zijn ook diverse 'flares' te zien bij de stations waar gas wordt verbrand. Kamperen kan prima rondom de Pinnacle, maar je kunt ook wat rondrijden voor een mooie plek met uitzicht op de Pinnacle en de 'Duck'. De Pinnacle is een zandsteenformatie (Gharif) die daar aan de oppervlakte komt maar naar het westen de ondergrond induikt en waaruit PDO olie produceert.

Rudisten wadi

De volgende dag 'off the road' zoeken wij onze weg door het landschap naar de rudistenkolonie (nee, niet nudisten) die ongeveer 40 kilometer ten zuiden van de Pinnacle ligt. Uiteraard lopen er ook enkele gravelwegen naar toe, maar zo door het landschap heen rijden geniet de voorkeur. De rudisten zijn fossiele 'schelpen' die geleefd hebben in het Krijt (zo'n 100 miljoen jaar geleden). Deze zijn te vinden in een aantal wadi's met daarom heen mooie, beschutte kampeer plekken. De waypoint van deze plek is: 20 40'30.96"N, 57 37'59.74E. De route daarnaartoe leidt via sabkha, duinen, zand, rotsen en oliepijpleidingen, van alles wat. De pijpleidingen zijn niet altijd makkelijk om overheen te komen en soms moet je zoeken voor een doorgang. In de buurt van de Saiwan-1 put, kruis je de asfaltweg van Muhut naar Qarn Alam. Tijd voor lunch onder de boom en ondertussen zoeken naar fossielen. Daarna door naar ons einddoel van de dag, de rudisten, een kleine 20 kilometer via een redelijke track, ook weer over sabkha, zand, duinen en rotsen met

af en toe een paar verdwaalde kamelen. Meestal kom je daar rond een uur of drie aan zodat je voldoende tijd hebt om door de wadi's met de rudisten te wandelen of ernaar te zoeken. Kamperen is mogelijk bij de diverse inhammen van de rotsen, vaak met opgewaaid zand waar we de laatste keer prachtige 'Desert Hyacinths' zagen bloeien (zie voorpagina van deze Raskrabbel).

De volgende dag weer terug naar de asfaltweg, rechtsaf richting Muhut en dan bij de eerstvolgende rotonde linksaf (mocht je die missen, de volgende rotonde kom je tegen in Ashkara, zo'n 150 km verder), op naar huis.

Voor degene die nog wat dagen extra heeft, je kan vanaf de rudisten nog verder zuidelijk rijden de Huqf in, of naar de stranden van Khaluf dan ga je rechtsaf bij de rotonde of Barr al Hikman, recht door bij de rotonde. Fijne dagen!

Tracks zijn beschikbaar op verzoek.

SAVE the DATE.
VRIJMARKT
Muscat
29 APRIL
2016

Mijn naam is

Elzo Prenger

Mijn naam is... Elzo Prenger

Ik ben geboren in Zevenaar - bij Arnhem - en opgegroeid in Zwolle en via wat omwegen in Den Haag terecht gekomen. Na mijn studie Technische Informatica ben ik als IT-consultant gaan werken bij CMG en heb voor diverse bedrijven gewerkt zoals Rabobank, KLM en Shell. Voor Shell ben ik voor een jaar naar Sakhalin in Rusland geweest. Ik ben getrouwd met Angelika en we hebben samen twee kinderen: dochter Sophia van zes jaar en Mark van vier jaar.

Even wennen

Wij zijn in de zomer van 2015 naar Oman gekomen omdat Angelika een baan heeft geaccepteerd bij Oman LNG (Oman Liquefied Natural Gas). Het was onze eerste reis naar het Midden-Oosten, dus veel dingen waren nieuw. En we kwamen hier net een paar dagen voordat de Ramadan begon, dus er was meteen veel om aan te wennen. Na de eerste paar dagen in Muscat te zijn geweest, gingen we op weg naar Sur. We werden door een chauffeur naar

Sur gereden en hij deed er maar liefst drie uur over (tegenwoordig rijden we zelf binnen twee uur naar Muscat). Later begrepen we dat je er vroeger, voordat de nieuwe snelweg er was, wel vijf uur over deed via de bergen. De rit met de taxichauffeur was onze eerste echte kennisgeving met het verkeer in Oman: voortdurend half op de vluchtstrook rijden, overstekende dieren en zelf je eigen afslag maken op de snelweg.

Boodschappen

Sur zelf is een kleine stad die wel bekend is van de route naar de schildpaddenlocatie Ras al Jinz en van de laatste overgebleven dhow scheepswerf van Oman. Ook zijn er nog enkele kleine forten te bezichtigen.

We wonen op de compound van OLNNG, waar naast expats ook veel Omani's wonen. De kinderen gaan naar de Seashellschool die op de compound staat en ze hebben het inmiddels goed naar hun zin. Het wonen in Sur komt wel met wat beperkingen, zoals het moeilijk kunnen ontvangen van post (dus geen online bestellingen) en ook het doen van de wekelijkse boodschappen zijn beperkt. Er is wel een aantal supermarkten voor de basisbehoeften en dat is natuurlijk al een stuk beter dan een aantal jaren geleden toen er nog maar een supermarkt was. Voor sommige zaken (vlees, kaas, vleeswaren) zijn we dus aangewezen op Muscat en daar gaan we regelmatig boodschappen doen. Dan rijden we met een volle koelbox terug naar Sur.

Elzo P. uit Sur

De naam Elzo komt inderdaad vaker voor in de Prenger-familie. Zo is er ook een bekende basketballer in Amstelveen die Elzo Prenger heet. Toen we allebei nog bij Shell in Nederland werkten, kregen we regelmatig elkaars email en telefoontjes. Dat werd minder toen de andere Elzo naar Oman verhuisde. Maar toen bleek dat de andere Elzo ook in Oman woonde, was het te verwachten dat dat weer zou aantrekken. En ja, toen ik me aanmeldde bij het Holland Comité voor de mailinglijst, kreeg ik een vrolijk mailtje terug met de vraag of ik tegenwoordig in Sur woonde... Nou, dat klopt dus!

Mijn naam is... Elzo Prenger

Ik ben 36 jaar geleden geboren in Rotterdam en heb, op een korte periode in Enschede na, bijna mijn hele leven met veel plezier in Groningen gewoond. Okay, ik heb een paar jaar in Antwerpen Diergeneeskunde gestudeerd, echter de resultaten waren niet al te best. Daarom heb ik mijn studentenleven maar weer verplaatst naar Groningen om daar de studie Werktuigbouwkunde te volbrengen. Tijdens een middagje klaverjassen leerde ik daar Caroline kennen, waar ik later mee ben getrouwd en inmiddels drie fantastische kinderen mee heb: Felix van vijf, Jolijn van drie en Kasper van ruim een jaar.

Van Moddergat naar Muscat

Door mijn studie Werktuigbouwkunde heb ik kennis mogen maken met de gasbusiness in het Groningen-veld. Mijn afstudeerscriptie mocht ik bij de NAM in Assen doen, op de Logistieke afdeling. Vanuit de logistiek heb ik een carrièreswitch gemaakt naar de afdeling Projecten. Daar heb ik mijn steentje kunnen bijdragen aan de herontwikkeling van het Schoonebeek-project. Daarna werkte ik op de afdeling Landprojecten voor de locaties Moddergat, Botlek en Pernis. Hier heb ik ervaring opgedaan met het op een efficiënte manier aansluiten van gasputten volgens de 'Keep It Smart and Simple (KISS)-technologie'. Toen er in 2014 een verzoek vanuit Oman kwam om deze technologie ook in Oman toe te passen, was het een makkelijke keuze om te gaan.

Genieten

En zo zijn we in de zomer van 2014 met het gezin vertrokken naar Muscat, waar we tot op de dag van vandaag geen spijt van hebben. De eerste paar dagen dachten we daar anders over, maar dat waren we snel vergeten, want het is hier echt genieten. We hebben het vooral erg getroffen met de Nederlanders die hier zitten. Met enige regelmaat trekken we er met het gezin en vrienden op uit. Kamperen in Khaluf, een pittige waditrip of een heerlijke lunch op Jebal Akdhar bij het Alila hotel. We kijken uit naar ieder weekend om te genieten van dit mooie land.

KISS & HUGS

Het werk was wel even wennen. Het is toch mijn eerste posting en dan naar Oman... Mijn rol hier is het implementeren van de efficiënte KISS-technologie, wat hier overigens 'HUGS' wordt genoemd, wat staat voor 'Hook Up Gas Skids'. Naast de implementatie van deze technologie, heeft PDO mij ook gevraagd om standaardisatie op te zetten en deze te formaliseren. Dat gaat allemaal niet zonder slag of stoot. Het is moeilijk om veranderingen door te voeren en zeker in een andere cultuur. PDO biedt fantastische mogelijkheden om jezelf te ontplooiën maar je komt jezelf ook regelmatig tegen. Het zijn lange dagen en erg druk.

Elzo P. uit Muscat

Op een gegeven moment kwam ik erachter dat er nog een Elzo Prenger bij Shell werkt. Heel ver terug zijn we geloof ik wel familie. De naam Elzo is een echte familienaam. Mijn grootvader heette Elzo en mijn oom ook, zij werden ook wel 'oude Elzo' en 'grote Elzo' genoemd. Bij Shell/NAM heb ik via de mail contact gehad met Elzo Prenger. Met enige regelmaat ontving ik email voor hem en hij weer voor mij. Dat wisselden we dan keurig onderling uit. Nog toevaliger was het toen ik via LinkendIn van iemand uit zijn familie een berichtje kreeg dat 'die andere Elzo Prenger' ook naar Oman zou gaan. Ja, dat verwacht je natuurlijk niet. Het is dat hij niet bij PDO werkt, want twee Nederlandse Elzo Prengers, ik denk dat de Omani's er niets meer van zouden snappen.

Sinterklaas intocht 2015

Uit de oude doos met Siegi Kerkvliet en Susanne Kerkvliet-Forman

Door Erika Hoefman

Het is 1965 als Henk Kerkvliet als een van de eerste drillers voor Shell naar Oman vertrekt. Natuurlijk wisten ze dat hier olie was, maar hij kwam hier omdat er eerst naar water moest worden geboord. Henk's vrouw Sieglinde ("zeg maar Siegi, zo noemt iedereen mij") blijft zwanger achter in Nederland. In die tijd was het vier maanden werken in Oman, een maand vrij om naar Nederland te gaan, en dan terug naar Oman. Daardoor kan Henk niet bij de geboorte zijn van hun dochter Susanne. Vijftig jaar later is het kringetje rond: Susanne woont met haar gezin al weer twee jaar in Oman, het land waar zij met haar ouders haar eerste jaren doorbracht.

Henk kun je oprecht een van de eerste Nederlandse pioniers in Oman noemen. Het leven hier in 1965 is zwaar. Er geldt het schema van 13 dagen werken 'in het veld' en drie dagen vrij. Samen met een paar andere Nederlanders en een paar Britten woont hij in een caravankamp op een kale vlakke bij Fahood. Elektriciteit en water zijn schaars, airco's en koelkasten waren er niet. Op de vrije dagen vermaakt Henk zich in en op zee; zwemmend, zijn grote hobby, varend of vissend. Behalve zijn collega's, spreken de lokalen amper Engels. Daardoor krijgt hij heel snel het Arabisch onder de knie. In het eerste jaar dat Henk hier is, worden met hulp van Britse contractors de eerste PDO-huizen 'op het kamp' gebouwd. Het jonge gezin Kerkvliet krijgt in 1966 een van de eerste zeven woningen toebedeeld, op de hoek van Fahood Street en Ras Al Hamra Street. Straten die er toen overigens nog niet waren.

Vrachtvliegtuig

Henk en Siegi zijn blij als Siegi met dochterlief naar Oman mag komen. "Susanne was

inmiddels acht maanden en had alle benodigde vaccinaties gehad. Het was heel emotioneel, we zouden eindelijk samen zijn als gezin. Maar mijn familie en vrienden verklaarden me voor gek. Ze dachten dat ik ergens in een harem terecht zou komen." De vliegreis ging van Amsterdam naar Rome en vandaar door naar Bahrein. Na een overnachting in een guesthouse aldaar, stapte Siegi in een vliegtuig naar Oman. "Aan één kant waren een paar stoelen, waar ik - met Susanne op schoot - en nog wat engineers konden zitten. Verder lag het vliegtuig vol met gereedschap, drilpijpen en dozen met spullen voor het kamp, zoals medicijnen. We kwamen aan op Fahood in het binnenland, een kale en zanderige landingsbaan met een hutje van vier palen en met een dak van palmladeren als aankomsthal. Gelukkig stond Henk ons op te wachten, die ik trouwens amper herkende omdat hij helemaal onder het zand zat!"

Vrouwenpower

Volgens Siegi had Shell alles keurig georganiseerd, voor zover het kon. "Ons huis was ingericht met degelijke Zweedse basismeubelen, van alles net genoeg. Er was nog geen tv, geen radio en geen telefoon. Wel een airconditioning, dat was onze enige luxe." Even naar familie bellen zat er dus niet in en brieven van en naar Nederland deden er weken over. Het leven in Oman was niet makkelijk, maar de tijden waren anders, aldus Siegi. "Ik accepteerde het als mijn Shell-leven met Henk en besloot er het beste van te maken." Gaandeweg hun verblijf komen er meer huizen bij en uiteindelijk wonen er zo'n 75 gezinnen op het kamp. De mannen werkten allemaal 'in het veld', dus er kwam veel op de schouders van de vrouwen terecht. "Wij moesten stevig in onze schoenen staan." Bij gebrek aan voorzieningen en vermaak organiseerden de vrouwen van alles zelf. Zoals koffie-ochtenden bij elkaar, waarvoor iedereen dan zijn eigen stoel meenam, net als bij feestjes en vergaderingen. "Al gauw bleek dat iedereen wel wat voor elkaar kon betekenen, van naailes geven tot een cursus schilderen. Ik was kapster van beroep en ik heb in die jaren - voor wederdiensten - heel wat kapsels geknipt en getoupeerd, de mode eind jaren zestig. Met veel plezier overigens, 's avonds als Susanne sliep, aan de kaptafel bij mij thuis."

Dresscode en autoleed

Er waren in die tijd strenge kledingregels voor vrouwen in Oman. Zo moest het haar bedekt zijn, Siegi maakte haar eigen baretten met

zonneklep, en waren minirokjes buiten het kamp uit den boze, op straffe van een flinke boete per overtreding. In een degelijk badpak mochten ze naar het strand van Marjan Beach, achter een hoog hek, dat werd bewaakt. In de eerste jaren waren er geen winkels in de buurt. Wel was er ingevroren vlees uit Rhodesië, vis, waspoeder en zeep te koop in een leeg huis op het kamp. Geld kwam er niet aan te pas, ook niet bij het tanken, alles werd opgeschreven en later verrekend. Cosmetica was er niet, dat werd uit Nederland meegenomen en eens per vier maanden moesten ze op 'shopping leave' naar Bahrein om inkopen te doen. "Dat vond Shell goed voor onze spirit." Siegi beschikte over een Mini, zonder nummerbord. "Mini's werden geïmporteerd uit Engeland. Vraag me niet waarom, maar het leek handig er een te hebben, want er waren tenminste onderdelen voor. Maar het was een ramp. In de zomermaanden viel het stuur niet vast te houden omdat er geen koeling was. De motor kookte regelmatig en hij was om de haverklap beschadigd met al die stenen. Uiteindelijk hebben we aan de onderkant een plaat bevestigd, zodat hij beter beschermd was." Henk werd in het begin met een limousine naar het werk gebracht, want daar konden meer werkmannen tegelijk in. "Ook geen handige auto's voor in de woestijn, de banden gingen om de haverklap kapot. Bovendien stond de koeling, bij hen wel, zo hard te blazen, dat alle mannen altijd verkouden waren. Later gingen ze over op Landrovers."

Van houseboy tot rolslang

Siegi kan prachtig vertellen over haar eerste jaren in Oman. Bijvoorbeeld over de 'houseboy', een jonge jongen die tegen betaling in en rond het huis allerlei klusjes deed. "Dat werd min of

meer aangemoedigd via het werk, een manier om lokale families te steunen. Die jongens, meisjes mochten niet werken, hadden nog nooit een stofzuiger, servies of bestek gezien. Met veel geduld leerde ik ze hoe alles werkte." Of over de eerste tennisbaan die werd aangelegd bij wat later de PDO-club zou worden: "Die moest opnieuw worden gemaakt: het materiaal van de eerste tennisbaan was gewoon weggesmolten." Bij gebrek aan een telefoon, hing Siegi een handdoek aan de waslijn zodat de vriendin aan de overkant van de wadi wist dat ze thuis was. De schok van scorpioenen en een opgerolde slang die vlak voor de wandelwagen langs zoefde, zal Siegi nooit vergeten. En de kleine Susanne leerde kruipen op het zand en de steentjes van de kale vlakke rond het huis: er was geen enkele boom of struik te bekennen. Toen Susanne wat ouder werd, leerde Siegi haar woordjes met plaatjes die ze uit oude tijdschriften knipte, want boekjes waren hier niet. Brieven en borduren waren niet bepaald haar hobby, maar ze wilde altijd graag dat mensen garen voor haar meenamen. "Dat gebruikte ik bijvoorbeeld voor het aannaaien van knopen en als veters in Susanne's schoentjes." En terwijl ze haar foto's van de vroege jaren in Oman laat zien, vertelt ze: "Ik heb niet zoveel foto's uit die tijd, omdat er hier geen filmpjes te krijgen waren."

Na Oman

In 1970, na 4,5 jaar Oman, wordt Henk vanwege zijn kennis van het drillen en het Arabisch overgeplaatst naar Qatar. Het gezin

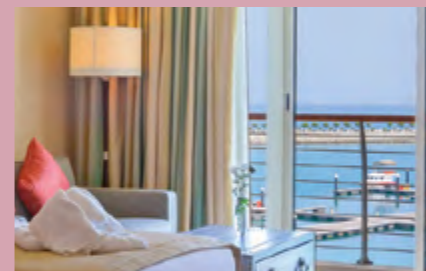

heeft zich inmiddels uitgebreid met zoon Rick en later met zoon Stephan. Na Brunei volgt Sarawak (Miri), waar vandaan Susanne op haar 12e naar vrienden in Nederland vertrekt voor het volgen van middelbaar onderwijs. Om het gezin weer te herenigen, wil het echtpaar Kerkvliet terug naar Europa. In 1979 vestigen ze zich in Aberdeen waar Susanne en haar broers weer samen naar school gaan. Het gezin voelt zich weer compleet. Totdat blijkt dat zoon Rick kanker heeft en daaraan op 15-jarige leeftijd overlijdt. Een verdrietige periode volgt, ook voor Susanne. Ze slaat zich er doorheen, rondt haar middelbare school af en gaat studeren aan de Universiteit in Aberdeen. Daar ontmoet ze haar man Paul. Susanne studeert af in Economie en Duits. Ze trouwt met Paul, heeft

een mooie carrière in de financiële wereld en werkt van Londen tot in Vietnam. Samen krijgen ze dochter Saskia en zoon Shaun en strijken uiteindelijk ook neer in Aberdeen.

2015

Moeder Siegi woont nog steeds in Aberdeen, in een huis vol herinneringen uit het Midden-Oosten, Borneo, Gabon en Peru, waar ze hoopte oud te worden met haar lieve man Henk. Helaas is hij in 2005 op 66-jarige leeftijd overleden. Eind 2013 krijgt Susanne's man Paul het aanbod van BP voor een baan in Oman. Het gezin besluit om te gaan en laat Aberdeen achter zich. Siegi mist ze, maar ze is ook blij voor hun: "Ik gun ze een mooi leven in Oman. Het is een prachtig land. En er is hier zoveel veranderd in die vijftig jaar, de Sultan heeft goede dingen gedaan. En nu kom ik af en toe bij hen op bezoek, in het land waar ik 50 jaar geleden ook was." Susanne voelt dat het kringetje rond is. "Toen ik vertelde dat we naar Oman zouden gaan, zei een goede vriend van mijn vader: "Who do you think helped to make this happen?" De 15-jarige (klein-)dochter Saskia zwom vorig jaar de Fahal Swim en kwam binnen als eerste vrouw. Siegi en Susanne waren opgelucht en super trots. Susanne: "Net als mijn vader, is ze een goede zwemmer en houdt ze van de zee. Saskia zei zelf: "Misschien heeft opa wel een oogje op me gehouden!"

- Seafront beach resort
- Fully serviced apartments
- Tantalizing food and beverage outlets
- Spa and fitness centre
- Beach club with pool bar
- Swimming pools including exclusive private ladies pool
- Kids park and turtle splash
- Tennis courts
- 18 hole mini golf course
- Oman Sail water sport and dive centre
- 54 Berth Marina

THE PERFECT GETAWAY MILLENNIUM RESORT IN MUSANNAH

عيادة القرم البيطرية Al Qurum Veterinary Clinic

DR. ELKE HEITZ MRCVS - DR. NATALI KRANJEC DVM - DR. PETAR BOGUNOVIC DVM - DR. HETTY PENNINGHOFF DRs.

- * Adopt a cat or dog - Sponsor a cat or dog Project
- * Consultations - Vaccinations - Operation
- * Fully Equipped Hospital
- * Horse Treatment and Medications
- * House Calls by Appointment
- * **24 HR Emergency Service - 92703273 out of hours only**
- * Full Import and Export Service
- * IATA Approved Travel Kennels
- * Pet Food - Treats - Toys - Accessories
- * Eukanuba - IAMS - Royal Canin
- * Beaphar - XtraVital

We are here

Saturday - Thursday Opening Hours 08.30 - 19.00 Consultation Hours 09.00 - 13.00 & 16.00-19.00 Friday - Emergencies Only
 Location: Way 1822, Building 1467, Qurum, Sultanate of Oman - Postal Address: PO Box 36, P.C. 118, Muscat, Sultanate of Oman
 Tel: +968 24562263 - Fax: +96824562804 - Email: info@muscatvets.com - Website: www.muscatvets.com

ROYAL CANIN
KNOWLEDGE AND RESPECT

Eukanuba
FEED THE BREED

MILLENNIUM
 RESORT
 MUSSANAH, OMAN

For bookings, call +968 26871518
 Email: reservations.mrmo@millenniumhotels.com

A Member of Millennium Hotels and Resorts

 MRMMUSSANAH

www.millenniumhotels.com

Nederlandse topzeilsters

in Oman

Door Barbara de Goederen

Ineens zijn ze er. De ene na de andere Nederlandse zeiler reist af naar Oman, naar het Millennium Resort in Mussanah om precies te zijn, om hier te komen zeilen. Als je in Oman woont krijg je dat soort nieuws niet altijd mee, maar gelukkig zijn er nog onze vrienden en families in Nederland die erover lezen en het even melden. Ze komen voor een trainingskamp, of voor serieuze toernooien. Olympisch surfer Dorian van Rijsselberghe bijvoorbeeld, die bij het WK in de RS:X-klasse de derde prijs wegsleept - eigenlijk niet goed genoeg, maar het was een leuke week. Ook Lilian de Geus doet goed mee bij dit WK.

WK Women Laser Radial

Half november 2015 vond het WK Women Laser Radial plaats, waaraan een flink aantal Nederlandstalige dames deelneemt. De Vlaamse Evi Van Acker en Emma Plasschaert, de Utrechtse Philipine van Aanholt die voor Aruba uitkomt, en de Nederlandse dames Marit Bouwmeester (zilver in Londen 2012), Daphne van der Vaart en Maxime Jonker (regerend wereldkampioen onder 21). Op de slotdag van het evenement gaan we een kijkje nemen. Het is heel spannend: Marit, Evi en de Deense Anne-Marie Rindom maken alle drie nog kans op het goud. Als we aankomen treffen we Daphne al op de wal aan, bezig haar boot af te tuigen. Ze is eerder terug dan de rest want ze is helaas tijdens de laatste race gediskwalificeerd op een technische fout. Ze is duidelijk erg teleurgesteld, maar ondanks haar jonge leeftijd (21) gaat ze daar heel professioneel mee om. Ze vindt het geen enkel probleem om meteen met ons te praten over dit toernooi, zeilen in Oman en haar leven als topzeiler, terwijl we helpen de stickers van haar sponsors van de gehuurde boot af te peuteren. Even later komt ook Maxime aan wal, die zeer tevreden is met haar negende plaats, en maken we het ons gemakkelijk op de loungestoelen met uitzicht over de haven. Marit zien we die middag helaas niet: ze is te zeer teleurgesteld over haar tweede plaats in het eindklassement. Evenveel punten als Rindom, maar minder races gewonnen - één

andere beslissing in de laatste wedstrijd en ze was wereldkampioen geweest.

Concurrentie

Voor Daphne en Maxime is het een prima toernooi geweest. De wind was goed, soms zelfs hard, en daardoor is het een heel allround WK geworden met elke dag zeer uiteenlopende uitslagen, wat het heel spannend maakte. Ze vinden het water bij Mussanah wel wat op Scheveningen lijken, met eenzelfde soort golfslag. Het zou ook vergelijkbaar zijn met een van de twee Olympische banen in Rio de Janeiro. Tot hun spijt kunnen deze twee meiden daar niet heen. Nederland wil maar één deelnemer per klasse sturen, en dat is Marit al. Omdat bij de Laser Radial de concurrentie groot is, heeft Daphne nog wel overwogen om naar een tweepersoonsklasse over te stappen. "Maar het is moeilijk om leeftijdsgenoten te vinden die net zoveel willen trainen als jij. En uiteindelijk heb ik toch liever alles zelf in de hand, dan is alles je eigen schuld." Het is soms een beetje zuur om te zien dat mindere talenten uit andere landen wel naar de Spelen gaan. Als je uit een land komt waar zeilen niet zo'n grote sport is, is plaatsing eerder een kwestie van rijk genoeg zijn om je sport zelf te bekostigen. "Maar het gaat dan meer om het meedoen dan om de prestatie. In Nederland krijgen talenten meer kans, ongeacht of ze geld hebben of niet. Uiteindelijk halen wij toch betere resultaten. Ach, er zijn meer wedstrijden dan alleen de Spelen, ik wil gewoon het beste uit mezelf halen."

Sport en studie

Zeilen is geen sport waarmee je na je carrière nog een boterham kunt verdienen, en daarom zijn beide dames volop bezig met een studie. Daphne doet Media & Entertainment Management aan de Haagse Hogeschool, Maxime studeert Maritieme Techniek aan de TU Delft. Dat gaat natuurlijk wel langer duren dan de tijd die ervoor staat, maar om nu je zeiltalent niet te gebruiken zou ook zonde zijn, vinden ze. Speciale regelingen hebben ze niet, dus moeten

ze wel zorgen binnen 10 jaar af te studeren vanwege de studiefinanciering. Ze wonen in een huis met alleen maar topsporters: zij twee, Lilian de Geus, en een paar beachvolleyballers. Dat betekent wel dat het vaak stil is in huis, want regelmatig zitten de sporters in het buitenland. Zelf zijn ze ook vaak de deur uit; als ze niet in het buitenland zitten, trainen ze veel in Scheveningen of op de sportschool. Waarom de sportschool? "Zeilen is wel een technische en tactische sport," vertelt Maxime, "maar ook fysiek behoorlijk inspannend. Dus werken we veel aan ons uithoudingsvermogen. Het gaat natuurlijk niet om secondes, zoals bij hardlopen of zo, maar je moet wel continu beslissingen nemen, en dat gaat beter als je geconcentreerd kan blijven en dus niet te snel moe wordt." Daphne vergelijkt zeilen met schaken: "Elke wedstrijd is een puzzel: welke koers ga ik varen, wanneer ga ik overstag, je moet steeds de juiste beslissingen nemen. Je kan nog zo hard varen, als je de verkeerde kant op zeilt dan win je niet!"

Geen snoepreispjes

Omdat je in de winter in Nederland niet kunt zeilen, trainen ze veel in het buitenland. Dat zijn niet bepaald snoepreispjes; er wordt dan keihard getraind, en na afloop zijn de dames zowel fysiek als mentaal behoorlijk moe. Het toernooi in Mussanah is ze fysiek erg meegevallen. "Het prettige aan deze locatie is dat je je niet hoeft te verplaatsen. In je kamer trek je je zeilkleding aan (inclusief de houten planken onder je bovenbenen voor het buitenboord hangen), je neemt de lift naar beneden en je stapt zo de boot in. Dat scheelt heel veel gesleep met spullen en gedoe met omkleden!". Bovendien ligt alle focus op de wedstrijden. "Het is daarom mentaal wel pittig, maar fysiek veel minder zwaar dan een trainingsperiode. Dan ga je na een paar uur varen ook nog twee uur fietsen. Hier ga je lekker relaxen."

Oman in de herkansing

Van de omgeving van Mussanah hebben ze niet zoveel gezien. "Maar dat is meestal zo hoor, als

we in het buitenland zijn. Soms gaan we naar de film of zo, maar niet meer dan dat. Hier is niet zo veel te doen in de nabije omgeving, maar daardoor hebben we wel tijd gehad om onze studies bij te houden!" Ze zijn wel naar een lokaal winkeltje geweest voor wat yoghurt, dat zag er allemaal erg oud en stoffig uit... Maar Oman krijgt nog een herkansing, want na afloop van het evenement logeren Daphne en Maxime een paar dagen bij David en Karienke Boeijinga in Muscat. David heeft gezorgd voor sponsoring door PDO, waardoor de reis naar Oman mogelijk werd. "In ruil daarvoor gaven de dames na het weekend een 'lunch & learn'-sessie over de mentale aspecten van presteren op topniveau, waarin topsport en de olie- en gasindustrie werden vergeleken", vertelt David. "Het werd een groot succes. De volle zaal was erg enthousiast over hun presentatie over doelen stellen, focus, omgaan met tegenslagen, enzovoorts." En ook de sailing clinic op de PDO boat club, waarbij 40 man les kreeg in o.a. overstag gaan, gijpen, hangen, trimmen, starten, was zeer geslaagd. Daarnaast was er gelukkig ook nog tijd om een rondje Muscat en een wandeling door Wadi Qurai te doen, inclusief uitnodiging door een Omani voor koffie, fruit, dadels en zelfgebakken pizza - zodat de dames met een iets beter beeld van Oman naar Nederland zijn teruggaan!

Het Millennium Resort Mussanah is oorspronkelijk opgezet als een sporthotel; het moest het Papendal van Oman worden. Sommigen kennen het nog steeds als Musannah, Sports City. Uiteindelijk zijn niet alle faciliteiten er gekomen, maar de bijbehorende haven functioneert prima. Zeker nu die ook de thuisbasis is van Oman Sail, dat zich inzet voor het bevorderen van de watersport in Oman. Het resort heeft inmiddels een paar keer gefungeerd als locatie voor zeilkampioenschappen en stopplaats voor oceanraces. Ook de Tour of Oman doet het hotel aan. "Dan kunnen we de koolhydraten bijna niet aangesleept krijgen!"; vertelt CEO Maurice de Rooij. "Voor de zeildames hebben we ook wel meer mueslirepen en dergelijke ingeslagen, maar dat was niets vergeleken met de wielrenners."

Toerisme in Salalah

Door Hedwig Rovers

Salalah staat in de regio bekend als een vakantiebestemming met wuivende kokospalmen, witte stranden en groene heuvels. Het is hier koeler dan op de rest van het Arabisch schiereiland en gedurende de khareef worden de kale bergen omgetoverd tot een groene jungle.

Je kunt je hier weken vermaken en nog niet alles gezien hebben. Hoewel je prima de bekendste bezienswaardigheden, zoals the Museum of Frankincense, wadi Darbat en de blow holes bij Mugsail zelf kunt verkennen, is het vaak makkelijker en minstens zo interessant als je bepaalde activiteiten laat regelen door iemand die de mooiste plekjes van Dhofar kent. Zo kun je bijvoorbeeld overnachten op een dhow in een van de vele pittoreske baaitjes bij Mirbat, een wadiwandeling maken naar een waterval en onderweg eeuwenoude grotbeschilderingen bewonderen of duiken in 'the aquarium'. Als een georganiseerde trip je aanspreekt dan kan ik je het volgende aanraden.

Maak een boottochtje

Rond de khareeftijd hebben we hier in Dhofar meters hoge golven en is het zeewater erg koud. Aan het begin en einde van de khareef kun je hier perfect bodyboarden en zelfs surfen. Tussen oktober en mei is de zee rond Dhofar heerlijk rustig en ideaal voor zwemmen, snorkelen, duiken en boottochten. Around the Ocean organiseert verschillende trips. Zo kun je dolfijnen spotten met een speedboot of een dhow. Als je geluk hebt, kom je ook orka's en walvissen tegen die dankzij de grote fluctuatie in watertemperatuur niet hoeven te migreren en hier het hele jaar door voorkomen. Ook kun je met de dhow een romantische sunset cruise, een snorkeltrip of een meerdaagse tocht maken. De nieuwe dhow heeft meerder slaapcabines en als je wilt kun je ook op het dek onder de sterren slapen. Zelf heb ik een aantal trips met Around the Ocean gemaakt, zowel op de speedboot als op de dhow. Het is fantastisch om de adembenemend mooie kustlijn met grillige rotsen, witte stranden, kleine dorpjes en de magnifieke bergen vanaf zee te zien. Echt een aanrader!

Contactinformatie voor Around the Ocean:
Telefoon: 9811 1123 of 9933 4207
Email: aroundtheocean@yahoo.com
www.facebook.com/aroundtheocean.net

Gooi eens een hengeltje uit

No Boundaries Oman organiseert sportvistours met als basis hun lodge in Shuwaymiyya dat op 3 uur rijden van Salalah (op de Muscat-Salalah kustroute) ligt. Tijdens het visseizoen dat van eind september tot begin mei loopt, komen sportvisliefhebbers van over de hele wereld om hun hengel uit te gooien in de kraakheldere wateren rond de Hallaniyat-archipel. De eilanden liggen 50 km uit de kust en zijn nog relatief onaangetaast door de commerciële visserij. Meestal wordt er op 'giant trevally' gevist die in het zuiden van Oman gigantisch groot worden dankzij de rijke hoeveelheid voedsel dat ze hier kunnen vinden. Vissen van rond de 50 kg zijn geen uitzondering. Ook wordt er marlijn, zeilvis en dorade gevangen. Ed, de eigenaar, financiert met de opbrengsten van de tours een tag & release project. Tot nu toe zijn er al meer dan 800 vissen getagget.

Contactinformatie voor No Boundaries Oman:
Telefoon: 9595 1810
www.noboundariesoman.com

Pak een paard

Dhofar Waves Equestrian Club is een paardenopvang dat onderdak biedt aan 10 paarden met als doel ze een beter leven te geven. Het onderhoud van de paarden wordt gefinancierd uit rijlessen en verschillende toeristische trips. Zo kun je bijvoorbeeld heerlijk over het 20 kilometer lange hagelwitte strand van Salalah draven of een tochtje maken door de groene plantages waar ze bananen, kokospalmen en verschillende soorten groenten verbouwen. Ook kun je te paard over de 'mountain trails' van de glooiende bergen. Voor de echte paardenliefhebber organiseert Dhofar Waves in de regio van Mirbat meerdaagse paardrij- en campertrips. De trips zijn voor alle leeftijden en indien nodig worden mensen die geen rijervaring hebben begeleid door een rij-instructeur.

Contactinformatie voor Dhofar Waves:
Mobiel: 926 579 78
Email: dhofarwaves.equestrian@outlook.com
www.facebook.com/HorseRidingSalalah

Huur een freelance gids

Kathy Zanchi is een enthousiaste gids die kleinschalige trips naar de highlights in de regio organiseert. Zij weet veel van de historie en van de verborgen natuurschatten van Dhofar. Naast de standaardtrips naar Sumharam, de tombe van Job en het kasteel van Taqa biedt ze ook, als een van de weinige gidsen hier, 'off-the-beaten-track' tours aan. Zo kun je met haar bijvoorbeeld de prachtige 'leopard trail' hike doen naar de top van Jebel Samhan (de hoogste berg in de regio) of een wadi verkennen op zoek naar bronnen, watervallen en Frankincense bomen. Dhofar heeft ook een aantal fascinerende grotten. De grootste hiervan is Taiq cave. Tijdens de wandeling zie je onder andere stalagmieten en stalactieten, fossielen, vleermuizen en soms bergmuisjes of andere kleine diertjes. Voor de minder sportieve-lingen onder ons zijn er natuurlijk de heerlijke rustige stranden rondom Mirbat en bij Fasaiah. Kathy kent ook de leuke 'verborgen' eettentjes in Salalah waar je normaal gesproken als toerist niet zo snel zou komen. De meeste trips zijn goed te doen met kinderen en alle trips kunnen op maat gemaakt worden.

Contactinfo Kathy Zanchi: zebralfa@yahoo.de

Fiets met plezier

In Salalah worden nog geen mountainbike tours aangeboden maar de groene heuvels en wadi's bieden vele uren aan fietsplezier. Neem dus vooral je mountainbike mee of huur er een bij je hotel.

Neem de kustroute

Je kunt naar Salalah vliegen en hier een auto huren, of je rijdt naar Salalah met je eigen vertrouwde auto. De kustroute tussen Muscat en Salalah is schitterend. Vooral het stuk tussen Shuwaymiyya en Mirbat met aan de ene kant de groene bergen en aan de andere kant de blauwe zee vind ik erg de moeite waard. De weg slingert langs baaitjes en zandduinen. Af en toe steekt er een kudde kamelen de weg over en hoog tegen de rotswand zoeken geitjes naar stukjes groen. Als je tijd hebt, stop dan even in het dorpje Hasik. Het is alsof de tijd daar stil heeft gestaan. Geen zwarte kleding maar kleurrijke Afrikaanse gewaden. Om het dorpspleintje zitten vrouwen broden te bakken in een oven in de grond en mannen nippen aan hun hete kopjes thee. Op het kiezelstrand liggen prachtige schelpen en als je

goed kijkt kun je schilpaddenkopjes uit het water zien steken. Lunchen kun je in een van de simpele restaurantjes waar je kunt kiezen uit vis of kip met biryani, maar je kunt natuurlijk ook gewoon je meegenomen boterhammetje op het strand eten, met zicht op de imposante bergen. Een andere mooie picknickspot is net voor Hasik vlak na de afdaling uit de bergen. Aan de rechterhand zie je dan een druipstenenwand met indrukwekkende stalactieten. Het water dat langs de wand loopt, geef heerlijke verkoeling op het heetst van de dag.

Verblijf knus of luxe

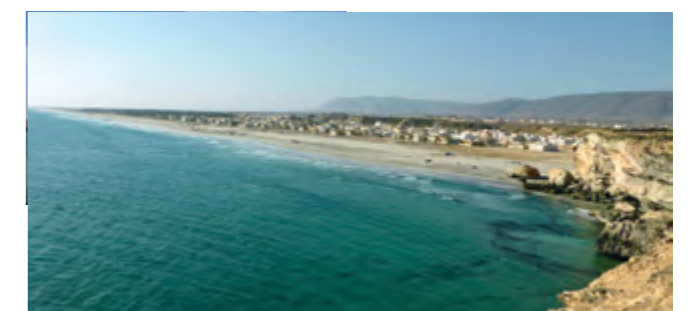
Je kunt in de baaitjes rond Mirbat en Fasaiah fantastisch kamperen. Als je van wat meer comfort houdt, dan kun je bijvoorbeeld in het Hilton, Juweira of het Rotana overnachten. Het Hilton heeft het vriendelijkste personeel, Juweira is klein en knus en het Rotana heeft het lekkerste buffet. Verder is er een super-de-luxe Anantara hotel in aanbouw dat op 15 minuten van het vliegveld ligt. Als het af is, zal het het meest luxueuze hotel van Salalah zijn en vergelijkbaar met andere top resorts in de GCC. Op 1 augustus wordt het Anantara geopend. Mooi op tijd om de groene bergen en watervallen tijdens de khareef te kunnen bewonderen!

En zet de auto op transport

Als je geen zin hebt om dezelfde weg weer terug te rijden, omdat 1100 kilometer toch best wel een eind is, dan zet je je auto gewoon op transport naar Muscat en neem je zelf het vliegtuig terug. Transportkosten zijn afhankelijk van het seizoen maar soms zo laag als RO 30 enkele reis. Bel 9515 6041 (Salalah) of 9982 2082 (Muscat) voor info over tijden & prijzen.

Ik hoop dat ik een beetje inzicht heb kunnen geven in wat er in Salalah zoal te doen is. En dit is maar het topje van de ijsberg...

Tot ziens in Sunny Salalah!
Hedwig

Nieuws van de Nederlandse

Ambassade in Oman

Door Marloes Smeets

2016 wordt een belangrijk jaar voor de ambassade, zeker gezien het grote evenement dat we begin maart organiseren. Daarover later meer, want eerst willen u graag vertellen waar we de afgelopen maanden zoal druk mee zijn geweest.

Even voorstellen...

We vinden het leuk om in iedere editie van de Raskrabbel een lid van het ambassadeteam voor te stellen. Vorige keer stelden Marriëke en Rooya zich voor, dit keer valt de eer aan Eiman Chahhoud, de benjamin van de ambassade. Zij is sinds juli 2015 de secretaresse van de ambassadeur. Eiman is geboren in Syrië, maar woont al haar hele leven in Oman. Ze heeft Business IT gestudeerd aan het Middle East College in Oman. Voorafgaand aan haar werk bij de ambassade is ze in verschillende sectoren werkzaam geweest, maar ze wilde graag ervaren hoe het is om voor de overheid te werken. Een van de redenen om te solliciteren voor deze functie was dat het belangrijk is om als secretaresse creatief te zijn - met afspraken, regels en mensen. Ook in haar vrije tijd is Eiman graag creatief bezig, met schilderen en tekenen.

EU-voorzitterschap

Wij waren het al sinds de zomer, maar per 1 januari is Nederland ook in Europa officieel voorzitter van de Europese Unie. In de laatste maanden voordat het eindelijk zover was werden we vanuit Nederland voorbereid op wat er in de komende zes maanden komen gaat. Via alle communicatiekanalen kregen we mee dat er in Den Haag een echte 'EU-koorts' heerst. In december werden de laatste relatiegeschenken bezorgd en nu zijn we dan 'echt' voorzitter. In de praktijk verandert er weinig voor ons, want de ambassadeur leidde

al alle EU Head of Mission meetings en alle instructies vanuit Brussel vielen al bij ons op de mat. We zijn dus al goed voorbereid op het 'echte werk'!

Bezoek Secretaris-Generaal van het Ministerie van Buitenlandse Zaken

Na maanden van voorbereiding, tientallen updates van de agenda en honderden e-mails tussen de ambassade en de Ministeries van Buitenlandse Zaken in Den Haag en Muscat, was het zover. De Secretaris-Generaal (SG) van ons ministerie, Renée Jones-Bos, kwam naar Oman voor de jaarlijkse bilaterale besprekingen. Op 15 december stond iedereen van de ambassade al vroeg paraat want het zou een lange en intense dag worden. De eerste afspraak vond plaats op het Ministerie van Handel en Industrie. Hier spraken de SG, de ambassadeur Barbara Joziassie, Mark Brakel (Beleidsmedewerker Iran en Oman bij BZ) en Rooya Al Hinai (Economisch medewerker bij de ambassade) met de Omaanse afvaardiging over de kansen voor het bedrijfsleven in respectievelijk Oman en Nederland. Daarna werd de Nederlandse delegatie met een noodvaart naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken gereden, waar de belangrijkste meeting van de dag plaatsvond. Onze SG ontmoette hier haar Omaanse

counterpart, waarmee ze de belangrijkste elementen van de Omaans-Nederlandse betrekkingen besprak. Ondertussen werd op de ambassade de ontvangstruimte verbouwd tot perscentrum, waar Jones-Bos bij aankomst, samen met de ambassadeur en Louma Al Attassi (beleidsmedewerker), het Business Innovation Forum groots aankondigde. Aansluitend vond een ontmoeting met alle ambassademedewerkers plaats, waarbij de SG erg benieuwd was naar ieders ervaringen en meningen. Aan het begin van de middag trok de karavaan weer verder naar de volgende afspraken; een diplomatieke lunch, een meeting met de National Human Rights Commission en ter afsluiting een ontmoeting

met Shell en afgevaardigden uit het Omaanse bedrijfsleven. Daarna was het alweer tijd om naar het vliegveld te gaan en vlogen Renée Jones-Bos en Mark Brakel weer terug naar Amsterdam.

Teambuildingdag

In de wintermaanden hebben we altijd onze jaarlijkse teamdag. Ook hier zijn natuurlijk veel voorbereidingen aan vooraf gegaan. Het organisatiecomité, bestaande uit Meri (Defensie en Algemeen beleidsmedewerker), Eiman en Marloes, heeft alles uit de kast getrokken om een actieve-maar-toch-relaxte dag te organiseren. We begonnen met een ontbijt bij The Cave, waar we van het schitterende uitzicht genoten en ondertussen onze eigen mokken beschilderden, zodat we nu in stijl van onze koffie en thee kunnen genieten op de ambassade. Vervolgens vertrokken we naar de Marina, waar we aan boord gingen van een heus 'jacht'. De dolfijnen waren ons goedgezind, want ondanks het late tijdstip zwommen en doken ze aan alle kanten voorbij. Ondertussen werd er ook een aantal spelletjes gespeeld, waarbij de een nog fanatieker dan de ander was. De lunch vond plaats in het Shrang-La, maar niet voordat er nog een laatste spel op het strand was gespeeld. Onder het genot van het buffet en een heerlijk koud drankje werd de dag afgesloten met de prijsuitreiking aan het winnende team (geel!).

Business Reception

De perfecte temperatuur, de ondergaande zon, een hapje en een drankje en een sfeervolle omgeving, dat zijn de ideale ingrediënten voor een geslaagde Business Reception voor Nederlandse bedrijven in Oman. Afgelopen januari ontving de ambassadeur zo'n dertig gasten in de tuin van haar residentie waar oude bekenden en nieuwe gezichten samenkwamen

om hun netwerk uit te breiden of om bij te praten. De intentie is om in het nieuwe jaar regelmatig dit soort events te organiseren om zo bij te dragen aan het netwerk van Nederlandse bedrijven in Oman.

Business Innovation Forum

Met nog maar enkele weken te gaan begint de spanning stilaan toe te nemen. Het onderwerp staat al maanden bovenaan de agenda en in de komende weken zal het economisch team nog met weinig anders bezig zijn. We hebben het natuurlijk over het Business Innovation Forum dat op 7 en 8 maart plaatsvindt in het Intercon. Tijdens dit tweedaagse event, georganiseerd door de Nederlandse ambassade in Muscat, komen Nederlandse en Omaanse bedrijven, voornamelijk uit - maar niet beperkt tot - de sectoren logistiek en maritiem bijeen om ervaringen en expertise uit te wisselen op het gebied van innovatie. De hoofden van de economische afdelingen van de ambassades en consulaten in de regio zijn ook aanwezig waardoor het Forum ook een regionale dimensie heeft. De eerste dag staat in het teken van presentaties en paneldiscussies, met uiteraard volop ruimte voor netwerken. De tweede dag bestaat uit business-to-business meetings en workshops. Het Forum biedt de gelegenheid een groot aantal Nederlandse en Omaanse bedrijven te ontmoeten. Deelname is gratis en voor inschrijvingen en meer informatie kun je terecht op www.businessinnovationmuscat.com.

Blijf op de hoogte!

Volg ons op <https://www.facebook.com/DutchEmbassyOman> en www.twitter.com/NLinOman om op de hoogte te blijven van de activiteiten van de Nederlandse ambassade.

Marloes Smeets is de voormalig stagiaire bij de Nederlandse Ambassade in Muscat. Vanwege het Business Innovation Forum, de regionale economische bijeenkomst in maart en het EU-voorzitterschap blijft zij nog tot half maart werkzaam bij de ambassade.

Boekrecensie

De Bakkersdochter – Sarah McCoy In dit boek wisselen twee verhaallijnen elkaar af. De eerste is het verhaal van Elsie, die tijdens de Tweede Wereldoorlog verloofd is met een Duitse officier en tegelijkertijd een Joods jongetje helpt onderduiken. De tweede lijn is het verhaal van Reba, een journaliste in Texas, die de oudere Elsie interviewt over haar Duitse bakkerij en de Duitse lekkernijen rondom het kerstfeest. Het verhaal van Elsie raakt Reba meer dan haar lief is en in plaats van een professioneel interview en een stuk in het tijdschrift, ontstaat er een hechte vriendschap tussen de twee vrouwen. Ook de dochter van Elsie, Jane, speelt een belangrijke rol in het ontstaan van deze vriendschap. Reba komt hierdoor dichterbij zichzelf dan ze in jaren geweest is en durft eindelijk de keuzes te maken die haar hart haar ingeeft.

Het verhaal van Elsie is intrigerend, omdat het inzicht geeft in het leven van gewone Duitse mensen tijdens de oorlog, die zelf moeite hebben om te overleven. In het geval van Elsie uit zich dat in het feit dat de bakkerij van haar ouders draaiende gehouden wordt door hulp van nazi's. Tijdens het kerstfeest, waar Elsie een verlovingsring met Hebreeuwse inscriptie krijgt van de Duitse officier, wordt zij aangerand door een andere officier en vervolgens gered door een Joods jongetje dat opgetreden heeft tijdens het feest. Elsie maakt zich op dat moment al zorgen over het jongetje en het feit dat hij terug moet naar een kamp. 's Nachts wordt er een razzia gehouden en staat het jongetje hulpeloos voor haar deur. In een fractie van een seconde neemt ze de beslissing om het jongetje binnen te laten met alle risico's van dien.

Dit boek bevindt zich vooral in het grote, grijze gebied tussen wat men goed vindt en slecht vindt. De wereld is niet zo zwart-wit. De keuzes die mensen maken, liggen vaak veel genuanceerder en zijn minder triviaal dan ze achteraf lijken te zijn. De schrijfster probeert ook duidelijk te maken dat zwart-wit denken van alle tijden is en ook nu voorkomt. We zijn allemaal mensen en hebben allemaal behoefte aan veiligheid, geborgenheid en liefde.

De witte oleander – Janet Fitch De witte oleander is een giftige plant, die Ingrid gebruikt heeft om haar ex-minnaar om het leven te brengen. Hierdoor belandt zij in de gevangenis en wordt haar dochter Astrid speelbal van het systeem van pleeggezinnen. Het ene gezin is nog interessanter dan het andere. Astrid legt iedere keer weer contact en doet de meest bizarre ervaringen op. Ze verliest haar maagdelijkheid, haar schoonheid, haar onschuld, maar niet haar wilskracht om te overleven en het zelf te doen. Hoewel haar moeder haar bezighoudt en Astrid emotioneel gevangen houdt, staat ze er behoorlijk alleen voor en moet ze zichzelf redden. Astrid leert in ieder pleeggezin wijze levenslessen. Ze komt er op een gegeven moment achter dat haar moeder haar al eens eerder letterlijk in de steek heeft gelaten. Dan besluit ze, voor de zoveelste keer, dat ze zich niet langer gek laat maken en haar leven niet langer laat beheersen door haar moeder die er nooit echt voor haar is geweest. Aan het einde van het boek laat haar moeder toch blijken dat ze wel degelijk van haar dochter houdt door haar geen valse getuigenis af te laten leggen. Astrid is dan inmiddels zo sterk dat ze het ook zonder haar moeder redt. Het is een boek dat gaat over de ingewikkelde relatie tussen moeder en dochter en het losmakingsproces dat hier paradoxaal genoeg aan gekoppeld is. De taal is, ook in de vertaling, poëtisch en ritmisch. De zinnen kloppen en de beschrijvingen zijn heel mooi. Het boek is zeker de moeite van het lezen waard.

Ik en mijn sport

Door Marijn Coremans

IJshockey in Oman klinkt een beetje vreemd maar het kan wel omdat er een ijsbaan in Muscat is, in de FunZone, in Qurum. Die ken je misschien omdat je er ook vrij kan schaatsen. Ik zelf ben er al een paar keer geweest tijdens vrij schaatsen en heb daar ook een keer een partijtje gegeven. Voordat ik naar Oman ging vond ik schaatsen al leuk, omdat ik vroeger soms op de Leidse Singels met mijn vrienden heb geschaatst. Dus toen ik van mijn PE lerares Miss Jamie (de manager) had gehoord dat er ijshockey was wilde ik dat meteen doen.

Drills

De trainingen zijn elke vrijdagochtend van half elf tot twaalf uur. Je moet wel vroeger zijn want het aankleden duurt best lang. Eigenlijk is de FunZone dan dicht dus je moet door een deur aan de achterkant naar binnen. De hoofdcoach is Sheldon, de man van miss Jamie; soms wordt hij geholpen door coach Hulley. De training begint altijd met stretchoefeningen, dan doen we een warm up, en verschillende drills. Er zijn drills voor verschillende vaardigheden zoals snelheid, overspelen, stoppen, schieten, snel opstaan en verdedigen. Daarna

doen we spelletjes zoals Bulldog op het ijs (dat is een soort "Schipper mag ik overvaren") en Puck chasers: dan moet jij je puck verdedigen, terwijl een ander probeert hem uit het veld te schieten. En op het eind doen we nog een wedstrijdje.

Timberwolves

We heten de Junior Timberwolves. Er is geen competitie in Oman, maar soms wordt het team uitgenodigd om een wedstrijd in Abu Dhabi te spelen; ik ben nog nooit naar een echte wedstrijd geweest. Er doen kinderen uit allerlei landen mee van veel verschillende leeftijden. Sommigen spelen al bijna hun hele leven ijshockey dus die zijn heel goed, anderen zijn pas net begonnen maar je leert heel snel best veel.

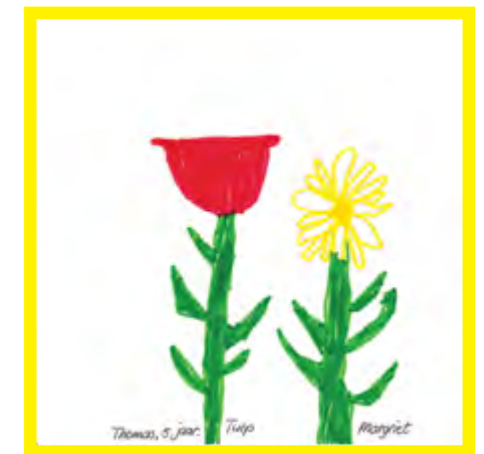
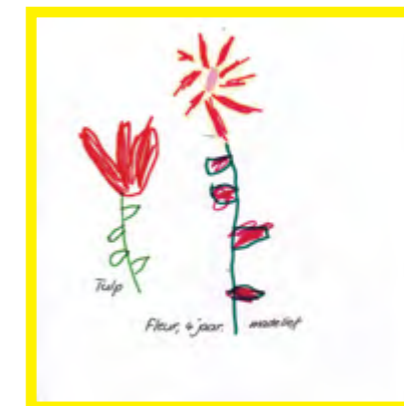
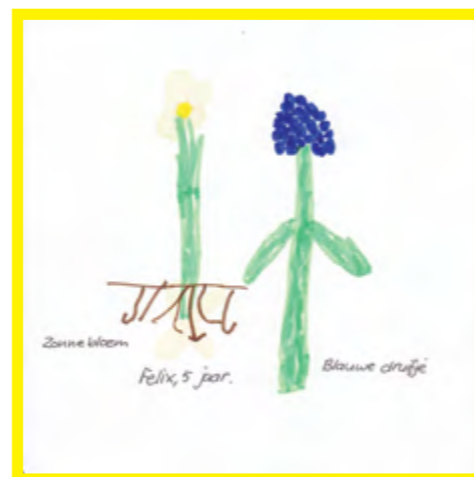
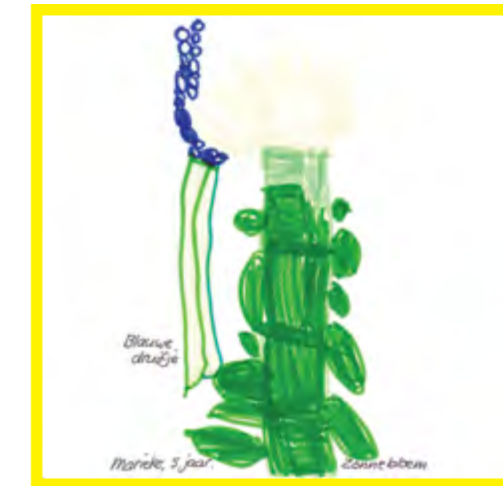
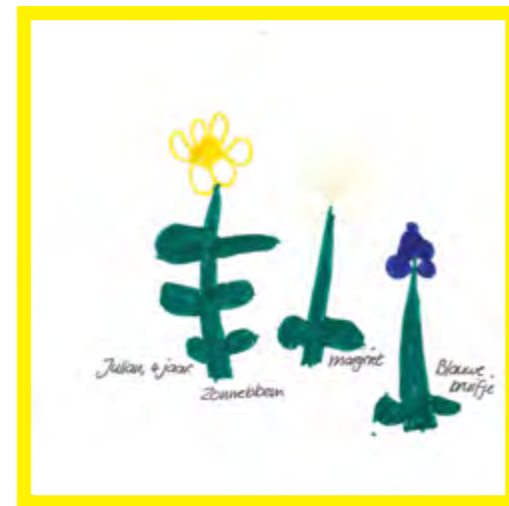
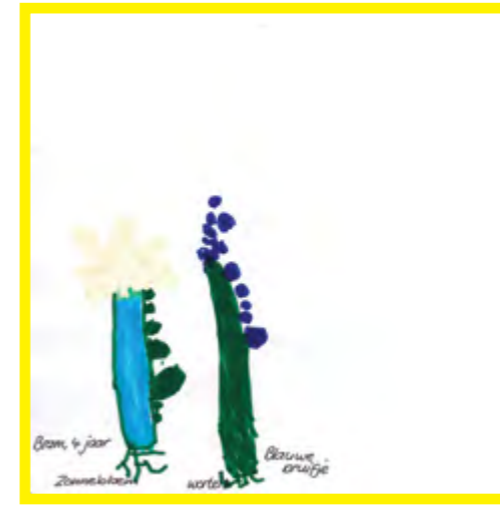
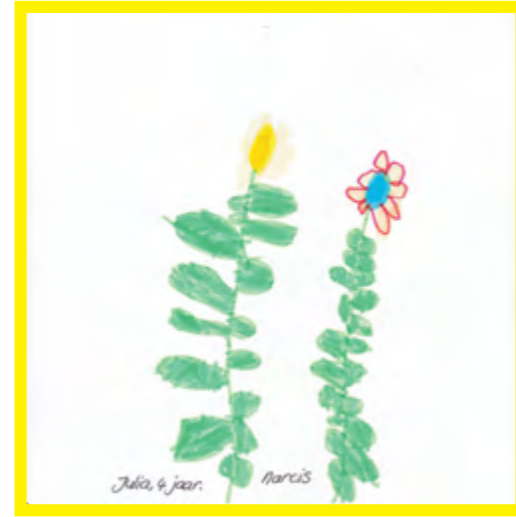
Outfit

Nu denk je vast: hoe kom ik aan spullen? Maar in het begin kun je die lenen van coach Sheldon. Je kunt in Nederland op Marktplaats goed tweedehands iets kopen, of nieuwe spullen in Abu Dhabi, want daar is een winkeltje bij de ijsbaan. Je hebt veel nodig: helm, shin pads, elbow pads, shoulder pads, een stick, speciale handschoenen, lange sokken, een speciale broek met een soort kussens erin, en een shirt, oh ja en schaatsen natuurlijk. Door al die bescherming doet het geen pijn als je valt, botst of met iemand gaat stoeien! Het ziet er vaak wild en pijnlijk uit, maar dat is het niet. Het is een snelle en heel erg leuke sport!

Op een mooie lentedag...

vastgelegd door de kinderen uit groep 1 van de NTC-PO klassen op de PDO International School

Financiële perikelen

Huis & Hypotheek

Geachte expat,

Zelf beleggen komt, vooral bij mannen, nogal veel voor. Dat zelf beleggen heb ik ook een jaar of twintig gedaan voordat ik zo'n 12 jaar geleden een professionele belegger werd. In die eerste 20 jaar heb ik aardig wat scheuren in mijn broek

opgelopen. Dat was erg leerzaam en gelukkig verdiende ik genoeg om mijn hobby te kunnen bekostigen. Begin jaren 80 bestond mijn eerste belegging uit één aandeel NBM-Amstelland, mij aangeraden door een (later veroordeelde) beleggingsadviseur. Na een half jaar was ik 30% van mijn geld kwijt. Toen ik daar wat van zei, had ik mijn geld met één transactie in een of andere duistere Duitse obligatie snel weer terugverdiend. Voorkennis was toen kennelijk nog niet zo'n probleem.

Les 1: Zorg altijd voor spreiding (ook in obligaties en aandelen, en afhankelijk van uw risicoprofiel).

De tweede keer dat het fout ging, liep het helaas voor mij niet zo goed af. In 1986 woonde ik in Oman en werd ik (net als u nu) platgebeld door allerlei als adviseur vermomde productverkopers van Engelse polissen en andere 'beleggingsrotzooi' (een adviseur kost geld en verdient zichzelf terug, een verkoper is gratis en uiteindelijk veel duurder dan u denkt). Een collega in Dubai wist mij en vier andere collega's ervan te overtuigen dat we moesten beleggen in Canadese pennystocks. Onze broker was Timezone in Madrid. Mijn collega belegde daar al een half jaar en maakte geweldige rendementen. Wij stapten met zijn allen in, met totaal ongeveer \$125.000 (ik met \$25.000). Het ging geweldig. Mijn collega belde regelmatig met Madrid om tussentijds de koersen op te vragen en om te kijken of er niet meer van zulke goede tips waren. Natuurlijk werd na een tijdje de telefoon niet meer opgenomen.

Les 2: Als iets te mooi is om waar te zijn, dan is dat meestal ook zo.

Beleggingsgoeroes en andere tipgevers kennen u en uw situatie niet. Waarop wordt een beleggingstip gebaseerd? Er zijn vele miljarden mensen op deze wereld maar slechts een handvol grote beleggers die het jaar op jaar bij het rechte eind blijken te hebben - waarbij

de factor geluk niet mag worden uitgesloten. Beleggen is onderdeel van een groter geheel; uw financiële plaatje en uw beleggingskeuzes moeten daarop worden afgestemd!

Les 3: Wantrouw tips en zeker als ze niets kosten.

Na deze episode dacht ik bij mezelf: dat ga ik anders doen. Waar ga je dan heen? Naar je bank natuurlijk. Mijn bank zei echter: komt u maar terug als u een half miljoen heeft.

Les 4: Ga nooit naar je bank, die willen alleen maar zoveel mogelijk aan je verdienen.

Er zat dus niets anders op dan het zelf te doen. Dat ging een tijdje goed en toen mijn half miljoen er eenmaal was, dacht ik dat het best zelf kon.

Les 5: Het is heel moeilijk om je eigen haar te knippen.

Beleggen ging dus wel aardig, maar toch zag ik een aantal dingen over het hoofd die minder voor de hand liggen en dat was vooral mijn volgende les.

Les 6: Er is nooit rendement zonder risico maar wel veel risico zonder rendement, dus je moet je concentreren op het risico.

Als ik terugkijk, was ik veel beter af geweest als ik in die tijd een echte adviseur had gevonden, maar die waren er toen niet omdat iedereen leefde van provisies - en dat zijn zoals gezegd geen adviseurs maar productverkopers. Niks mis mee als je het verschil maar weet.

Les 7: Let op uw kosten, gratis advies bestaat niet en is erg duur.

De belangrijkste reden dat ik met een adviseur beter af was geweest, is emotie.

Les 8: Emotie gooit altijd roet in het eten en daar is ook de AFM nu achter gekomen.

De Autoriteit Financiële Markten, de toezichthouder op de financiële sector in Nederland, doet naast toezicht houden ook regelmatig marktonderzoek. In december 2015 publiceerde de AFM een rapport getiteld 'Belangrijke inzichten over zelfstandige beleggers'. Dat gaat dus over mij, die eerste 20 jaar, en wellicht ook over u. Uit dat onderzoek komt een aantal voor de AFM onverwachte conclusies. De uitgangspunten van de AFM waren drieledig:

- beleggers formuleren een duidelijk beleggingsdoel

- beleggers vergelijken verschillende mogelijkheden
- kennis en ervaring zijn goede voorspellers van beleggersgedrag

Wat blijkt? Zelfstandige beleggers gedragen zich heel anders dan wetgevers en beleidsmakers denken. In juni 2015 belegde 13% van de Nederlandse huishoudens (dat zijn er 970.000), 60% daarvan kiest voor execution only (alles zelf doen). Dit percentage beleggende huishoudens varieert echter met de stand van de AEX. Na 2008 nam het aantal sterk af en pas sinds 2013 neemt het aantal weer toe. Al die mensen die er toen (in 2009) mee stopten en er nu weer mee beginnen doen dus dit: duur kopen, goedkoop verkopen. Irrationeel gedrag dus, het zou andersom moeten. Markten gaan op en neer, accepteer dat. Het gaat om uw langjarig gemiddelde.

Les 9: Blijf stil zitten als je geschoren wordt.

De zelfbelegger in het onderzoek van de AFM is vaak wat ouder, hoger opgeleid en meer vermogend, en het zijn blijkbaar vooral mannen. Mannen die bereid zijn meer risico te nemen, meer vertrouwen hebben in financiële ondernemingen (banken) en gek genoeg minder de neiging hebben om informatie tot zich te nemen dan een niet-belegger. Ze presteren slechter dan de benchmark en dat komt doordat ze overmatig handelen en te weinig spreiding aanbrengen in hun portefeuilles. Die zelf beleggende mannen geven (in de VS, geen Europese data) maar liefst 2,65% per jaar uit aan transactiekosten. Bij vrouwen is dat 1,72%. Veel minder dus maar nog steeds zijn het heel hoge kosten, want uitbesteden kan tegen ongeveer 1%. Beleggers die technische analyses gebruiken en investeren in opties doen het nog slechter.

Les 10: Dames, zorg dat uw man niet zelf belegt. Alle hobby's kosten geld.

Wat betreft die drie aannames kwam de AFM tot de volgende conclusies.

1. Beleggers formuleren een duidelijk beleggingsdoel. Niet dus. De meeste beleggers bepalen geen doel en geen bedrag dat ze nodig hebben. Het enige wat ze willen is geen geld verliezen. Verliesangst (emotie) is dus een grote drijfveer. Als ze dit in de Tweede Kamer lezen, hoop ik dat sommige 'specialisten' zich eens achter de oren krabben. Door alle wetswijzigingen op pensioengebied, worden nu steeds meer mensen afhankelijk van hun eigen keuzes bij het pensioenbeleggen.

2. Beleggers vergelijken verschillende mogelijkheden. Weer mis helaas. De meeste zelfbeleggers vergelijken nooit iets. Eens bij de bank altijd bij de bank. Een soort continu scheerproces dus, zie les 9. Beleggers die kiezen voor zelfstandig beleggen hebben veel vertrouwen in hun eigen capaciteiten: ze verwachten dat hun beleggingsbeslissingen net zo goed zijn als, of zelfs beter dan, die van een beleggingsexpert. Veel keuzes worden gemaakt op basis van reclame en als er al wordt vergeleken, dan wordt er meestal alleen naar de kosten gekeken en niet naar wat je daarvoor krijgt (extra rendement door rebalancing bijvoorbeeld).

3. Kennis en ervaring zijn goede voorspellers van beleggersgedrag. De intuïtief logische aanname is dat beleggers met meer kennis en ervaring betere beleggingsbeslissingen nemen. Het tegendeel is waar. Kennis en ervaring blijken slechte voorspellers van de mate waarin iemand in staat is om twee beleggingsvalkuilen (overmatig handelen en spreiding) te vermijden. En dat kost veel geld.

De AFM concludeert dat het hebben van kennis en ervaring en het toepassen daarvan, twee verschillende dingen zijn. En nu mensen steeds meer de verantwoordelijkheid dragen voor hun financiële welzijn wordt succesvol beleggen steeds belangrijker. De belegger moet veranderen en/of de omgeving moet veranderen, en bij dat laatste moet uw bank weer aan de bak omdat, vreemd genoeg, 80% van de Nederlanders nog steeds bij 'hun' bank belegt. Het wordt hoog tijd dat het 'beleggingscircus' wordt ontmanteld.

Mocht u vragen hebben over het bovenstaande of willen reageren, dan kunt u mij mailen naar: Henk@PlanningMasters.nl

Uw Raskrabbelaar
Henk Vriesman MFP CFP®
DSI Beleggingsadviseur

Driekbord

NIEUWE NEDERLANDERS EN NEDERLANDSTALIGEN IN OMAN

HOLLANDESE
NIEUWE

WELKOM!

Sam Botan
Jaques de Bruijn & Ilse van Grunsven met Siebe
Jeroen Huiskamp
Jan Stammeijer
Satsuma en Naryan Vrolijk

GEBOREN ¹⁰c+5

Ava

15 november 2015

Dochter van
Sander van Werkhoven en Azita Shafei
zusje van Kyan

NEderland

Autohuur tarieven vanaf € 24,-* per dag

all-in

• Laagste eigen risico • Geen extra verzekeringen bij aankomst • No nonsense voorwaarden

www.bbcarrental.com

BB&L

Car rental made personal

TANDARTS PEYE (PETER) VLOT

ORTHODONTIST MICHAEL DE WORSOP

Qurum Medical Centre, 61 Al Ilam Street, Medinat Al Ilam

Voor afspraken bel: **24692898 / 24692856**

www.qurummedicalcentre.com

FROZEN

THE COOLEST PLACE TO BE

DUTCH NIGHT

MARCH 4, 2016 FROM 7 PM
@ SOHAR GARDEN, RAHRC

Dress Code: Fabulous Frosty Black Tie or National Dress

Ticket price OMR 29.900 pp (all inclusive)

Live Band from Holland, Dinner & Drinks

Ticket sale starts February 1 @ the Front Office, RAHRC

For more information: DutchNightOman2016@gmail.com

facebook

Dutch Night Oman

